

நூலகம்

“கவிஞர்கோ”

அரு. சோமசுந்தரன் M. A., B. T.

முதல்வர்; செட்டிநாடு தனிப்பயிற்சிக் கல்லூரி,

C. T. C. காரைக்குடி.

பொன்முடிபதிப்பகம்

காரைக்குடி.

பொன்முடி: 39

உரிமை: ஆசிரியற்கே

முதற்பதிப்பு: 1973 மே

விலை ரூ. 2-00

Publishers :

**PONMUDI PATHIPPAGAM,
151, Chekkalai Road,
KARAIKUDI (Rd. Dt.)**

முன்னுரை

என்னுடைய பத்தாவது கவிதைத் தொகுப்பாக இந்நூல் வெளிவருகிறது. மூவாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட என் கவிதைகளை நாடு போற்றி வரவேற்றதால் ஏற்பட்ட துணிவால் இத் தொகுதியினையும் தமிழ்த் தாயின் பொன்னடிகளில் பணிவுடன் சூட்டுகிறேன்.

முதல்வர், C. T. C.
காரைக்குடி &
தேவகோட்டை.

}

அன்புசால்
அரு. சோமசுந்தரன்
1-5-73

உள்ளுறை

எண்	பொருள்	பக்கம்
1	நூலகம்	5
2	முருகன் என் காதலி	12
3	தீமை ஒறுப்பு	17
4	கதிர்காமக் கணபதி	25
5	கதிர்காம முருகன்	26
6	இலங்கையில் கண்டிக் காட்சிகள்	29
7	பழநிமலை முருகன்	31
8	திருவாரூர் ஸ்ரீ குருதட்சணமூர்த்தி	32
9	இறைவழி பாடு	33
10	மனத்தில் ஐயப்பன்	42
11	தமிழினம் வளர அப்பர் வழி	48
12	கல்வி	50
13	தாய்	53
14	துறவறம்	59
15	உவகை	65
16	இலங்கை	71
17	குன்றக்குடி முருகன்	73
18	மோகன் குமாரமங்கலம்	75
19	சுண்டல்	76
20	பொள்ளாச்சி மகாலிங்கம்	84

1. நூலகம்

(இராமநாதபுரம் நூலக விழாக் கவி
யரங்கில் 29-10-72 அன்று தலைமை
தாங்கிப் பாடியது)

பள்ளி மாணவர்களும் நூல்களின் நிலைமையும்

பால்மணமே மாருத குழந்தை கட்டுப்

பண்டிருந்தே கற்பித்து வளர்த்தி ருந்தால்

நூல்மணமே என்றைக்கும் வீசு மன்றோ!

நொடிப்பொழுதும் நூலகத்தில் நுழைந்தா ரில்லை.

வால்மணமே எவ்விடத்தும் காணு கின்றோம்

வளர்கல்வி உலகத்தில் ஊர்கள் தோறும்

ஆள்மணமே காண்கின்றோம்; அறிவைக் காணோம்

அம்மணமாய்த் திரிகின்றார் அந்தோ! அந்தோ! 1

புத்தகத் தொழில்

முன்னாளில் ஓரறிஞர் நண்பர் தன்னை

முறுவலுடன் வரவேற்று வணக்கம் செய்தே

“என்னதொழில் செய்கின்றாய்?” என்று கேட்டார்.

“எனதூரில் புத்தகங்கள் விற்ப தற்கே

சின்னதொரு கடைவைத்தேன் தொழிலாய்” என்று

செப்பினரே அந்நண்பர்; உடனே சான்றோர்

“மன்னவனே சாப்பாட்டுக் கென்செய் கின்றாய்?

மறுகேள்வி கேட்டாரே ஐயோ! பாவம்! 2

கட்டடங்கள் பலகோடி செலவுசெய்து
 கட்டுகிறார்; விதவிதமாய்ப் பொருள்கள் சேர்த்துத்
 திட்டமுடன் அமைக்கின்றார்; அலங்காரங்கள்
 தினந்தோறும் செய்கின்றார்; ஆனால் எங்கும்
 இட்டமுடன் ஒருநூலை வாங்கி வைப்பார்
 எவருமில்லை; ஏராள அறைகளுக்கும்
 ஒட்டடைக்கும் அறையுண்டே; நூல்கத்திற்
 கோரறையை ஒதுக்கிடுவார் எங்கே உண்டே? 3

தனிமனிதன் நூல்வாங்கிப் பயில வில்லை
 தனவந்தர் நூல்களையே நினைப்ப தில்லை.
 கனிபோலும் மாணவர்கள் தொடுவ தில்லை
 கற்கண்டாம் ஆசிரியர் படிப்பை விட்டார்.
 நுனிப்புல்லை மேய்ந்திடுவார் பெருகி விட்டார்
 நொடிப்பொழுதும் நூல்களினைப் படிப்பார் இல்லை.
 இனிப்புடைய புத்தகங்கள் தேவை தானா?
 இனிஎவர்க்கு நூல்கங்கள்? எண்ணிப் பார்மின்! 4

தின்கின்றார் திரிகின்றார் உறங்கு கின்றார்
 திரைப்படமே கதியென்று சுற்று கின்றார்
 உண்கின்றார் உழைக்கின்றார் முழங்கு கின்றார்
 உலைவைக்கும் சோற்றுக்கே உலவு கின்றார்
 மண்தின்னும் கரையானைச் செல்என் கின்றோம்
 மனிதனுமே செல்லானான் வரவா யில்லை.

கண்ணான நூல்களிலே கருத்து வைத்தால்
 கண்டபடி திரிவானு மனிதன் இன்று?

பள்ளியிலே நூலகராம் பதவி இல்லை
பயிலவரும் மாணவர்க்குக் கொடுப்பார் இல்லை.

வெள்ளமெனத் தர்மங்கள் செய்வோர் கூட
வீட்டினிலே நூலகங்கள் வைக்க மாட்டார்.

கள்ளமிலா அரசாங்கம் கூட இன்று
கைவிரித்துப் பொருளில்லை என்று சொல்லி

உள்ளசில நூலகமும் முடி விட்டார்
உறங்குகின்ற நூலகமே மீதி எல்லாம்! 6

என்றைக்கோ வாங்கியதாம் நூல்க னைத்தான்
எடுத்தெடுத்துத் தூசிதட்டி அடுக்கி வைத்தே

இன்றைக்கும் தருகின்றார் நூல கத்தில்!
இடையிடையே சிலபக்கம் மறைந்தி ருக்கும்!

குன்றினிலே பள்ளம்போல் நூல்க ளுக்குள்
குடைந்திருக்கும் பள்ளங்கள் காண்ப துண்டே!

இன்றிருக்கும் புத்தகமும் அட்டை யின்றி
இடையின்றி மானமிலா நூல்கள் தானே! 7

நாடகத்தைப் போட்டிடுவார்; வாங்க மாட்டார்.

நற்கவிதை நூல்களினைத் தொடவே மாட்டார்.

பாடலினை இசைநூலைப் பார்க்க மாட்டார்.

பண்புடைய பலதுறைநூல் கருத மாட்டார்.

கூடலினைப் பேசுகிற நாவல் மட்டும்

கும்பிட்டு வாங்குகிறார்; நூல கத்தார்!

சீடரெலாம் நாவலுக்கே; அதனைக் கூட

சில ஆண்டாய் வாங்கவில்லை; பணமே இல்லை. 8

நூலகரோ உறுப்பினரைச் சேர்க்க வேண்டும்,
 நூலகத்தில் புத்தகமோ ஆண்டு தோறும்
 தோலறுந்து தொங்குவதால் குறைய வேண்டும்.
 தொண்டுக்கே பிறந்திட்ட நூல கங்கள்
 ஓலமிட்டு வாழ்க்கைக்கே தினம்போ ராடி
 உயிருளதோ எனுமாறு தளரக் கண்டோம்
 சீலமுடன் அரசாங்கம் கைகொடுத்தால்
 செத்துவரும் நூலகங்கள் பிழைக்க லாகும்! 9

செல்வரெலாம் நூலகத்திற் குதவ வேண்டும்.
 செந்தமிழின் துறைநூல்கள் அனைத்தும் இங்கே
 நல்லதொரு முறையினிலே வாங்கி வைத்து
 நாட்டினிலே அறிவினையே பரப்ப வேண்டும்
 வல்லவராய்த் தமிழினத்தார் வளர வேண்டின்
 வாய்ப்புடைய நூலகங்கள் வீதி தோறும்
 கல்வியினைப் பரப்பிடவே வேண்டும் வேண்டும்
 கைகூப்பி வேண்டுகிறேன் வாங்க வாரீர்! 10

நல்லதொரு கவியரங்கை முகவை மண்ணில்
 நற்பணிசெய் நூலகர்கள் அமைத்துள் ளார்கள்
 வல்லவராம் பொற்கவிஞர் ஐந்து பேர்கள்
 வாய்ப்புடைய நூலகத்து விதிகள் பற்றிச்
 சொல்லிலுயர் கவியாலே பாடி வந்து
 சுவையூட்டக் காத்துள்ளார். அன்னார் பாக்கள்
 வெல்லமென விளம்புவனா? பொன்னி ஆற்றின்
 வெள்ளமெனக் கருதுவனா? பொறுத்துப்
 பார்ப்போம். 11

1. புத்தகம் படிப்பதற்கே — கவிஞர் வாசுகிநாதன்
 புத்தகங்கள் வாங்குகிறார் கொளுத்து கின்றார்
 புகழ்மிக்க மாணவர்கள் சிலபேர் இன்று
 புத்தகங்கள் வாங்காமல் தேறு கின்றார்
 புத்தகங்கள் வாங்கியவர் தவறு கின்றார்
 புத்தகத்தில் சிலபேர்கள் படத்தைப் பார்த்துப்
 புரட்டுகிறார்; சிலபேர்கள் கிழிக்கின் றார்கள்
 புத்தகங்கள் படிப்பதற்கே என்பார் இந்தப்
 பொற்கவிவா சுகிநாதன்; சுவைப்பீர் நன்றே! 12

2. ஆளுக்கு ஓர் நூல் — புலவர் மு. உலகநாதன்
 ஆளுக்கோர் வீடென்றார் வேலை என்றார்
 அனைத்துலக சமதர்மம் பேசு வோர்கள்!
 ஆளுக்கோர் பேச்சென்றார் நடிப்பே என்றார்
 அரசியலில் முன்னேறும் முதிர்ச்சி யாளர்!
 ஆளுக்கோர் வாக்கென்றார் தாரும் என்றார்
 அங்கங்கே தேர்தலிலே நிற்போர் எல்லாம்!
 ஆளுக்கோர் நூலென்பார் உலக நாதன்
 அருங்கவிஞர், கவிதையிலே திளைப்பீர் நன்றே! 13

3. நூலுக்கு ஒரு ஆள் — கவிஞர் சுவகர்லால்
 சேலுக்குக் குளம்ஒன்று! செந்த மிழக்குச்
 சீராட்டும் நாஒன்று! சித்தி ரம்செய்
 கோலுக்குக் கோடொன்று! குழைந்து தாவும்
 கொடியினுக்குக் கொம்பொன்று! கூர்மை மிக்க
 வேலுக்குப் பகை ஒன்று? வெற்றி கொண்ட
 வேந்தர்க்கு நாடொன்று? நூல கத்தில்
 நூலுக்கே ஆளொன்று? சுவகர் லாலோ
 நுவல்கின்றார் அரங்கத்தில் கேட்பீர் நன்றே. 14

4. காலம் கருது — அருணாசலம்

ஞாலத்தைக் கருதுகிறார் மன்னர்; என்றும்
 நளினத்தைக் கருதுகிறார் கஜேளர்; செய்யும்
 கோலத்தைக் கருதுகிறார் பெண்டிர்; ஆற்றும்
 கொடைமையினைக் கருதுகிறார் வள்ளல்; வேற்றார்
 மூலத்தைக் கருதுகிறார் வீரர்; சூளும்
 முதலொன்றே கருதுகிறார் செல்வர்; இங்கே
 காலத்தைக் கருதுகிறார் கவிஞர் அருணா
 சலமென்னும் இளங்கவியே அரங்கி லேறு! 15

5. நூலகம் வளரும் — கவிஞர் இரா. சேதுராசன்

பாலகர்கள் வளரவெனத் திட்டம் செய்வார்
 பண்பாடு வளரவெனப் பாதை சொல்வார்
 சீலமெலாம் வளரவெனச் சேவை செய்வார்
 செந்தமிழை வளர்க்கவெனத் தொண்டு சொல்வார்
 ஞாலமெலாம் வளரவென நீதி சொல்வார்
 நாடெல்லாம் வளரவென ஈகை செய்வார்
 நூலகங்கள் வளருமெனக் கவிதை சொல்வார்
 நுண்ணறிவுக் கவிசேது ராசன் கேட்பீர்! 16

பின் கவிதை

ஆன்ற கவிஞரிவர் ஆளுக்கோர் தலைப்பினிலே
 ஈன்ற கவிகேட்டிர்; ஈடில்லா முகவையிது!

தமிழில் தோய்ந்தமண்! தரமான கவிதைமழை
 அமிழ்தில் கலந்ததனால் அத்தனையும் ரசித்தீர்கள்.

எங்கே தமிழென்பார் எழுப்புகின்ற கேள்விக்கே
 இங்கே தமிழென்றே இயல்பாகச் சொல்கின்றீர்!

வான நிலவென்ன? வளர்ந்துவரும் தென்றலென்ன?
கான மயிலென்ன? கற்கண்டின் சுவையென்ன?

இந்தக் கவிஞரிவர் இணையற்ற கவிதையிலே
சந்தனமும் கண்டோம்; சண்பகமும் மிகக்கண்டோம்.

வருகின்ற தீபா வளிக்குச் சர்க்கரைகள்
தருகின்றார் நல்ல தமிழ்க்கவிஞர் ஆதலினால்
சர்க்கரையும் தேனும் கற்கண்டும் தீம்பாலும்
எக்கரையில் நின்றும் இவர்தருவார்; விலைஏற்றம்
சற்றும் இவர்க்கில்லை; சஞ்சலமும் சிறிதில்லை.
குற்றம் எதுமில்லை. கூடிவரின் கவிதருவார்.

நூலகமாம் நல்ல நுண்பொருளைத் தலைப்பாக்கி
நூலகர்கள் தந்தார்; நொடிப்பொழுதில் நீங்களெலாம்
உறுப்பினராய் ஆகி உயர்தொண்டு செய்திடுவீர்.
பொறுப்புடனே நல்ல நூல்வாங்கிப் புகழ்பெறவே
அனைவரையும் வேண்டி அன்புடனே நன்றிசொலி
மனைசெல்ல விடைபெற்றேன் மகிழ்ந்து. 17

2. முருகன் என் காதலி

[தேவகோட்டைக் கந்தர் சஷ்டி விழா
27ஆம் ஆண்டுக் கவியரங்கில் 7-11-72
அன்று பாடியது].

கல்யாணம் ஆனவன் நான்; வயதில் பாதி
கடந்தவன் நான்; இளமையிலே உள்ள ஆசை
வெள்ளமெலாம் மறந்தவன் நான்; என்னை இங்கே
வெல்லமெனும் காதலியைப் பாடச் சொல்லி
நல்லவனைக் கெடுக்கின்றீர்; தலைப்புத் தந்த
நான் முதலே மனைவியெனை முறைத்துப் பார்த்துக்
சொல்லுகிறாள்; கட்டிலினை வெளியே போட்டாள்.
குளிர்காலம்! காதலியே! “முருகன்” என்றேன். 1

“யாரிடம்தீர் ஏய்க்கின்றீர்? கவியில் கூட
யான்தானே காதலிஎன் றுரைக்கின் றுளே!
வேறிடமாய் இருந்திட்டால் பொய்கள் சொல்வேன்.
வீறுடைஎன் மனையாட்கும் எனக்கும் சொந்த
ஊரிதுவாய் இருப்பதனால் பொய்கள் இன்றி
உண்மையினைச் சொல்கின்றேன்; எனக்கு வேறு
யாரிடமும் காதலிலை; காத லிக்க
யார்ஒருத்தி இதுவரையும் காண வில்லை!” 2

“கண்டால்தீர் காதலிப்பீர்? சொல்லும்” என்று
கைப்பிடித்த மனைவியெனைக் கேட்டு விட்டாள்.
“உண்டொருத்தி காதலி”என் றுரைத்தேன் மெல்ல.
“ஊரென்ன? பேரென்ன? அழகா?” என்றாள்.
விண்டுரைத்தேன் “திருச்செந்தூர் அழகி” என்றேன்,
விடைமறித்தாள் “என்னைவிட அழகி யாமோ?”
“கண்டவரை மயக்குகின்ற அழகி” என்றேன்.
“கவிதையிலே சிரிக்கும்பேர் அழகி” என்றேன். 3

“அடியெடுத்து வைப்பாளா வீட்டில்?” என்னுள்
 “அடியெடுத்து வைக்கின்றாள் பாட்டில்” என்றேன்.
 “அடியெடுத்தால் சீர்கெட்டுப் போவாள்” என்னுள்
 “அடியெல்லாம் சீர்கொண்டு வந்தாள்” என்றேன்.
 “அடிவைத்தால் தனைவைத்துப் பிடிப்பேன்” என்னுள்
 “அடிமாறித் தனைமாறி வாராள்” என்றேன்.
 “அடிவைத்தால் சொல்லாலே வைவேன்” என்னுள்
 அடியெல்லாம் சொல்லாலே வாழ்வாள்”
 என்றேன் 4

“அழகியுடன் எத்தனைநாள் காதல்?” என்னுள்.
 “ஆரம்பம் முதலேதான்” என்றேன்; பின்னும்
 “பழகியதோ எதுமட்டும்?” என்னுள்; “இன்று
 பாடுகிற வரைமட்டும்” என்றேன்; உள்ளம்
 இளகியதால் எமைவிட்டுப் போனாள்; காதல்
 ஏட்டுடன் நான் உங்கள்முன் வந்தேன்; நல்ல
 அழகியினை என்றனுக்குத் தந்தீர்! கவிதை
 அரங்கினுக்கு வணக்கங்கள் கோடி! கோடி!! 5

(வேறு)

சிவப்பான தங்கநிற மேனியினுள்; என்னைச்
 செந்தூரின் கடற்கரையில் சந்திக்கச் சொன்னாள்.
 உவப்பான தன்மையினால் செந்தூர்க்குச் சென்றேன்.
 உள்ளதொரு கடற்கரையில் முறுவலித்து நின்றாள்.
 தவப்புதல்வன் நானென்றே தருக்கிமிக நின்றேன்.
 தமிழ்முத மொழியெடுத்துச் சிறுக்கிளனை
 அனைத்தாள்.
 சிவப்புதல்வி என்றவள்தன் விலாசமெலாம் உரைத்தாள்.
 சிந்தனையில் மூழ்கியதால் என்னையும்நான்
 மறந்தேன். 6

கைதேர்ந்த காதலியாள் கண்சமிட்டி நின்றாள்
 “கணவனென உங்களை நான் கருதிவிட்டேன்”
 என்றாள்.

பைதேர்ந்த பழக்கத்தால் “காதலியே! எங்கள்
 பண்பாட்டுப் படிதரும்பூ தனம்என்ன?” என்றேன்.
 மெய்தேர்ந்த தன்மையினால் “தனம்இரண்டே”
 என்றாள்.

“மேல்முறைகள் என்னதரு வாய்?” என்று
 கேட்டேன்.
 “செய்தேர்ந்த வயலூரின் வயல்எல்லாம்” என்று
 செந்தூரின் அலைமேலே நோட்டெழுதித்
 தந்தாள். 7

“கண்டசரம் கட்டிடுக! காதலியே!” என்றேன்
 காதலியும் அம்பெடுத்துக் காட்டி “இது அசுரர்
 கண்டசரம்” என்றனளே! “தங்கநகை உண்டா?”
 கன்னியவள் முறுவலித்துத் தங்கநகை தந்தாள்.
 “கண்டனைய காதலியே! தோடுண்டா?” என்றேன்.
 “கவிஞனுக்கு வெறுந்தோடா?” விருந்தோடு
 வந்தாள்.

பண்டிருந்த புலவரெலாம் பாடியதைத் தந்தாள்.
 பாட்டென்னும் விருந்தினிலே பதமாகி நின்றாள் 8

“காதலித்த பலபேர்கள் கைவிட்டே ஓடக்
 கண்ணிறைந்த காதலியே! கைவிடமாட் டாயே!
 பேதலித்துக் கேட்கின்றேன்; பேசிடுக!” என்றேன்.
 “பெண்களின்மேல் ஆணையிட்டுப் பேசுகிறேன்”
 என்றாள்.

“காதலியர் ஆனவர்கள் அனைவருமே சாட்சி!
 கவிஞரெலாம் பாடியசீர் வரிசையெலாம் சாட்சி!
 காதலிக்க ஒருகையா? பன்னிரண்டே” என்றாள்.
 கைகளினால் அணைத்திட்டாள் குழந்தைஎன
 ஆனேன். 9

காலையிலே மயில்கவ எழுந்திருந்து பார்த்தேன்.

காதலியோ ஞானப்பால் காப்பினனத் தந்தாள்.

வேலையிலே மூழ்கியபின் வேலெடுத்து வந்தாள்

விதவிதமாய் என்நாவில் கவிஎழுதித் தந்தாள்.

சேலையிலே விடைஎழுதிப் பரீட்சைக்குச் செல்வார்

சிலர் இருக்கும் இந்நாளில் என்கவிதைச் செல்வி

மாலையிலே கவிஎழுதி மார்பினிலே போட்டாள்.

மதிஎழுந்த தன்மையினால் கவிஞனென

ஆனேன். 10

காதலியின் தோள்களிலே தலைவைத்தேன்; இன்பக்

காட்சியிலே பழநிமலை தோள்களெனக் கண்டேன்.

காதலியின் மடியினிலே தலைவைத்தேன்; செந்தூர்க்

கரைஓர அலைகளெனத் தாலாட்டக் கண்டேன்.

காதலியின் கூந்தலிலே உச்சிமோந்து நின்றேன்.

கருங்கூந்தல் வயலூரின் நாற்றெனவே கண்டேன்.

காதலியின் அரவணைப்பில் கட்டுண்டு நின்றேன்.

கயிலாய மலைஎல்லாம் காலடியில் கண்டேன். 11

(வேறு)

“கண்ணின் கடைப்பார்வை காதலியோ காட்டுகையில்

மண்ணில் குமரருக்கு மாமலையும் ஓர்கடுகாம்!

அத்தான் என்றென்னை ஆர்வமுடன் அழைக்கையிலே

சித்தாள் வேலைகூடத் தேனாகத் திதிக்குதடா!

“நாமோ இருவர்! நமக்கிருவர்” என்றுரைத்தேன்.

“ஆமாம் இருவர்” என ஆதரித்தாள் முக்கோணம்!

காமம் பெரிதென்றேன்; கதிர்காமம் வாஎன்றாள்.

காமம் தணிஎன்றேன்; திருத்தணிகை வாஎன்றாள்,

குடியாய் வாழவெனக் கூப்பிட்டேன்; நம்குன்றக்
 குடியில் குடிஏறக் கூறினளே! அம்மம்மா!
 “கட்டிக் கரும்பே! கனிச்சாறு தா” என்றேன்,
 சட்டியிலே தந்தாள்! அகப்பையிலே தருகின்றேன்.
 ஆறு முகமென்ன! அழகுமயில் வேலென்ன!
 நீறு புனைகோலம் நீள்தங்க முடியென்ன!
 சந்தனங்கள் பூசிச் சாற்றுகின்ற வேளையிலும்
 சந்தனங்கள் கூடத் தோற்கின்ற நிறமடியே!
 பாதாளம் சென்று பணிசெய்தால் கூட உன்
 பாதாளம் ஆகிப் பரவிடவும் மாட்டேனோ?
 காவடிகள் தூக்கிக் காதலிக்க வந்தஎனைப்
 பூவடிகள் தந்து புனிதமுறச் செய்தாயே!
 கீரன் தமிழாலே செங்கீரை ஆடியவன்!
 மாறன் தமிழாலே சங்கத்தில் மாந்தியவன்!
 இன்றும் தமிழாலே எனையனைக்க வந்ததனால்
 மன்றில் கவிஞனென மார்தட்டிப் பாடுகிறேன்.
 அழகி! பேரழகி! அருணகிரி நூலழகி!
 இளகி மனமிளகி எமைக்காக்கும் வேலழகி!
 சந்தத் தமிழுக்குச் சதிராடி வந்தவளே!
 செந்தூர் அலைபோலத் திருநடனம் தந்தவளே!
 வேலின் விழியோ! வெற்றிமயில் சாயலதோ!
 நூலின் இடையோ! நுதல்விழியான் புத்திரியோ!
 நாடு கடந்தும் நாயகியாய் வந்தவளே!
 வீடு கொடுக்க விரைந்துவந்த காதலியே!
 என்னைக் கைவிட்டால் எவர்வந்து காத்திடுவர்?
 உன்னைச் சரணடைந்தேன்! உலகத்து நாயகியே!” 12

(வேறு)

வள்ளிமலைக் குறத்தியொடு வந்துநின்ற கள்ளி
 வகைவகையாய்ப் பாலூட்டிப் போய்விடாதே தள்ளி!
 வெள்ளிமலை அப்பனுக்குச் சொந்தமென உள்ளி
 விராலிமலை கொண்டதனால் நியுமினிப் புள்ளி!
 துள்ளிமலை வோர்களுக்கு வீரமெலாம் கிள்ளித்
 துயருழந்த பேர்களுக்குச் சோகமெலாம் தள்ளிப்
 புள்ளிமயில் ஏறிவரும் பேரழகி துள்ளிப்
 புறப்பட்டு வந்திடுக மகிழ்ந்திடுவோம் பள்ளி! 13

3. தீமை ஒறுப்பு

(காரைக்குடிக் கம்பன் விழாக் கவியரங்கில்
18-3-73 அன்று திரு. கொத்தமங்கலம்
சுப்பு தலைமையில் பாடியது.)

கம்பனின் மேடை தன்னில்
கவிமழை பொழிய வந்த
செம்புலப் புலவீர்! நல்ல
செந்தமிழ்த் தலைவர் ஏறே!
அம்பினால் தீமை தன்னை
அறுத்தவன் கதையைச் சொல்வேன்
வம்பினால் அறுவை என்றே
வழக்கமாய்ச் சொல்லா தீர்கள்.

1

அறுவையும் விலையே நின்றே!
அரைமுழம் ஒருரு பாயாம்!
அறுவையாம் பெயரைச் சொல்லி
அடியனேன் விலைஏற் ருதீர்!
குறுவையாய் வந்தேன்; கம்பன்
கொள்கையைச் சொல்வேன்; உங்கள்
பொறுமையால் பாடு கின்றேன்
பொன்னடி வணக்கம் நன்றி!

2

மாபெரும் யுத்தம் வந்தால்
மனிதனும் மானக் ஷாவே!
கோபுர உச்சி கண்டால்
குழந்தையும் ஞானம் கொள்ளும்!
பூவண மண்ணைத் தொட்டால்
பூவென எலும்பும் மாறும்!
நாவலர் மேடை யிங்கே
நானுமோர் புலவன் ஆனேன்!

3

கம்பனைஓர் சித்திரமாய்ச் சொல்வேன்; ஆனால்
 கசங்குவது சித்திரத்தின் குறையே ஆகும்!
 கம்பனைஓர் வானமெனச் சொல்வேன்; ஆனால்
 காரிருளால் மறைபடுதல் கம்பங்கு கில்லை.
 கம்பனைஓர் குடும்பமெனச் சொல்வேன்; ஆனால்
 கட்டுப்பா டெதுவும்அவர் கவிதைக் கில்லை.
 கம்பனைநான் வர்ணிக்க உவமை தேடிக்
 கண்டபொருள் கம்பனுக்குக் கம்பன் தானே! 4

கம்பனைஓர் பெட்டகமாய்ச் சொல்வேன்; அந்தக்
 கதவுடைத்து வந்தவரே கவிஞர் ஆவார்.
 கம்பனைஓர் மலராகச் சொல்வேன்; அந்தக்
 களிதேனைக் குடித்தவரே கவிஞர் ஆவார்.
 கம்பனைஓர் மேடைஎனச் சொல்வேன்; அங்கே
 களிநடங்கள் புரிவோரே கவிஞர் ஆவார்.
 கம்பனைஓர் மைதானம் என்பேன்; அங்கே
 கண்டமணி மண்டபமே கவிஞர் ஆவார். 5

அண்மையில்நான் இலங்கைக்குச் சென்றிருந்த காலே
 அன்னையவள் சிறையிருந்த அசோகவனம்

கண்டேன்

உண்மையிலே உருவத்தில் கொய்யாமரம் போல
 உயரத்தில், கிளை, இலையில் ஒத்திருக்கக் கண்டேன்
 பெண்மையினுக் கணிகலமாம் பிராட்டியவள் சீதை
 பெயராலே ஒடுகின்ற கங்கைநதி சூழத்
 தண்மைமிகு மேகங்கள் தவழ்ந்துவந்து மோதத்
 தன்னிகரில் நுவரலியா மலைஉச்சி நின்றேன். 6

(நுவரலியா மலை — 7000 அடி உயரம் உடையது.
 அங்குதான் அசோகவனம் இருக்கிறது. சீதா கங்கை
 என்னும் சிற்றூறு ஓடுகிறது.

அந்தமலை உச்சியிலே அசோகமரத் தடியில்

அன்னையவள் சிந்தனையில் அஞ்சுகமாய் நின்றேன்
“எந்தமலை ஆனாலும் இடம்பிடித்த முருகன்

இந்தமலை ஏன் விட்டான்?” என்றெண்ணிச் சற்று
சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தேன்; அப்பொழுது யாரோ
சிரிக்கின்ற ஒலிகேட்டுச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன்.
அந்தரத்தில் குரங்கொன்று சிரித்திருக்கக் கண்டேன்.

அநுமனென அதைஎண்ணிக் கைகுவித்து
நின்றேன். 7

“கந்தனையே பாடுகின்ற இந்தியத்துக் கவிஞா!

கம்பனுமே பாடுகின்ற கவியடாநான்” என்றான்.
“சிந்தனையில் எண்ணியதைச் சொல்லிடவா” என்றான்.

“சீதைஎங்கள் பிராட்டியவள் பாதங்கள் தோயக்
கந்தனவன் விட்டுவைத்தான் இந்தமலை” என்றான்.

கற்புநிறை தெய்வத்தின் பாதங்கள் பட்ட
அந்தமலை மண்ணள்ளிக் கண்ஒற்றி நின்றேன்
அள்ளியவை அத்தனையும் கவிதைஎனத்

துள்ளும்! 8

“அரும்புலவன் கம்பனுமே பாடியநற் கவியே!

அசோகமென இம்மரத்தின் பெயர்வந்த தன்மை
கரும்புமொழிச் சொல்லாலே சொல்லிடுக” என்றேன்
“கவிஞா! நான் சொல்லுவதைக் கருத்தாகக்

கேட்பாய்.

இரும்பாலே உள்ளத்தைக் கொண்டிருந்த அரக்கர்
இதயத்தைப் பெட்டிக்குள் வைத்து விட்டு

வாழ்ந்தார்.

துரும்பாகத் தேவரெலாம் தொண்டிங்கு செய்தார்
தொழுநோயாம் தீமையினைத் தொழுதுவலம்

வந்தார். 9

“தீமையெலாம் வெளிச்சங்கள் போட்டிருந்த தாலே
 திரண்டிருந்த நன்மையெலாம் கண்முடிப் போச்சே!
 ஆமைஎனக் கூட்டுக்குள் அடைபட்ட நன்மை
 ஆண்டாண்டு காலமெனச் சோகத்தில் வீழும்.
 தீமையினால் சோகத்தில் நாடிருந்த போது
 தீதகற்றச் சீதையவள் திருவடியை வைத்துத்
 தீமையினை வேரறுத்தாள் இம்மரத்தின் கீழே!
 திருவடிகள் பட்டஇடம் இந்தஇடம் தானே! 10

அரக்கியர்கள் இருந்ததனால் சோகமரம் ஆக
 அன்னையவள் இருந்ததனால் அசோகமரம் ஆச்சே!
 உறக்கமெதும் இல்லாமல் கேட்டிடுக!” என்றான்.

“உயர்கவியே !உங்கட்குத் தலைவன்யார்?”

என்றேன்.

“குரக்கினத்துத் தலைவன்தான் சிரஞ்சீவி” என்றான்.

“கொள்கையிலே பிடிப்புடையான் தீமையினை

வீழ்த்தி

அரக்கரினைச் சுட்டெரித்த அனுமன்தான் எங்கள்

அருந்தலைவன்; அனுமனைநீர் நினைப்பதுண்டா?”

என்றான். 11

“தினந்தோறும் நினைக்கின்றோம்: எங்களது வீட்டில்
 திட்டுகின்ற குழந்தைஎலாம் குரங்கென்றே

திட்டும்.

மனந்தோறும் குரங்காக வாழ்வதனால் அனுமன்

மாருத சிரஞ்சீவி ஆய்விட்டான்” என்றேன்.

“இனம்காண முடியாத மனிதன்நீ” என்றான்.

“எங்களது நாட்டிலது சகஜம்தான்” என்றேன்.

“மனம்தோறும் தீமையினை வளர்க்கின்றீர் என்றான்
 மகாத்மாஅ உருவாகப் போகின்றார்” என்றேன் 12

“பதில்சொல்ல எங்கேநீ படித்தாயோ?” என்றான்
 “பதில்சொல்வோம்; படிப்பதெலாம் இங்கில்லை”
 என்றேன்.

“எதில்பின்னர் குறை?” என்றான். “எங்களது நாட்டில்
 எல்லாமே குறை” என்றேன். ஏளனமாய்ச்
 சிரித்தான்.

“புதிர்போடும் புலவா! உன் நாட்டினிலே இன்று
 புகழ்க்கம்பன் பின்பிறந்தார் யாரேனும் உண்டா?”
 “கதிர்விளைந்து முற்றியநெல் கம்பனுக்குப் பின்னே
 கம்பனடிப் பொடிவிளையும் பூமியிதே” என்றேன். 13

“கம்பனைநீ பேசுகையில் கவிஞா! உன் மனைவி
 கருத்தாகக் கேட்பாளா? சொல்” லென்று கேட்டான்
 “கம்பனையா கேட்கின்றாள்? புரியாத கவியே!
 கம்பனவன் வந்தாலும் கேட்டிடவே மாட்டான்.
 சம்பளத்தைக் கேட்கின்றாள்; கவிபாடும் போது
 சம்சாரம் உறங்குகிறாள்; ஆச்சரிய மில்லை.
 கம்பனைநான் பாடுகையில் சம்சார மென்ன
 மின்சாரம் கூடஇன்று உறங்குதையா!”
 என்றேன். 14

“சாரமிலா வாழ்க்கையிது; வாழ்க்கைஎன்ன” என்றான்.
 “சரிபாதி போயிற்று. நீயாரோ?” என்றேன்.
 “காரமுடன் வாழ்கின்றேன் அனுமனுக்குப் பின்னே
 கவிநாடி ஓடுகிறேன் கம்பனுக்குப் பின்னே.
 ஈரமுள்ள நெஞ்சடையார் வருவாரா என்றே
 இத்தனைநாள் காத்திருந்தேன். நீ வந்தாய்
 இங்கே.

பாரமென அழுத்துகின்ற கருத்தெல்லாம் உன்முன்
 படைக்கின்றேன் தமிழ்நாட்டிற் கெடுத்துப்போ”
 என்றான். 15

“உயர்கவியே! தமிழ்நாட்டில் உன்கருத்தைக் கேட்க
ஒருவருமே இல்லையப்பா! தண்டோரா போட்டால்
அயல்நின்று கேட்பார்கள்; ஊர்வலங்கள் விட்டால்
அனைவருமே போவார்கள்; முழக்கங்கள் செய்வார்.
செயல்செய்ய, சிந்திக்க, ஆளில்லை” என்றேன்.

“சிந்திக்க வேண்டியதோர் கட்டமிதே” என்றான்.
அயர்ந்திட்டேன்; மந்தியுமே சிந்திக்கு மானால்
அட்டாஓ! மனிதாஉன் கதை என்ன சிந்தி! 16

“கேட்பார்கள் தமிழ்நாட்டில் இலைஎன்ற போதும்
கேட்கின்ற காலம்வரும்; அப்பொழுது சொல்நீ!
நாட்பார்க்கக் கூடாது தீமையினைச் சாய்க்க.

நன்மையெனும் பயிர்வாழத் தீமையினைக்

கொல்வீர்.

வாட்போரில் ரத்தத்தைக் கண்டஞ்சு வாரோ?

வாழ்க்கையிலே தீமைக்குப் பின்துஞ்சு வாரோ?

நாட்பட்ட கள்போலக் கொட்டுவது தீமை!

நாம்சற்று கண்ணயர்ந்தால் முட்டுவதும் தீமை!” 17

“தீங்கதனைப் பொறுத்திருந்தால் அறமெல்லாம் வீழும்.

சீதைஎனும் நாயகியர் சோர்ந்திருக்க நேரும்.

பாங்குடைய அனுமார்கள் வாலிலும்தீப் பற்றும்.

பாவமிலா வானரரும் பட்டொழிய நேரும்.

தாங்குகின்ற கமுகரசர் சிறகிழந்து வீழ்வர்.

தன்னிகரில் வீடணர்கள் தலைகுனிந்து போவர்

ஏங்குகின்ற தேவரெலாம் தொண்டுசெய்து தாழ்வர்

இராவணர்கள் ஆர்ப்பரித்தே இன்பமுடன்

வாழ்வர். 18

“ஆதலினால் தீமையினை அன்றொழிக்க வேண்டும்.
அழுதிடுவார் கண்ணீரை நின்றொழிக்க வேண்டும்.

சாதலினால் புகழ்மிஞ்சும்; தீமையினைக் கொன்றால்
சரித்திரத்தில் வாழ்ந்திடலாம்; புண்ணியங்கள்
மிஞ்சும்.

காதலினால் சொல்கின்றேன். கவிவாண! நீபோய்க்
கம்பனது மேடையிலே சொல்” என்று
சொன்னான்.

ஆதலினால் அவன்கூற்றை அப்படியே வைத்தேன்.
அடியோடு வேரறுத்துத் தீமையினைச் சாய்ப்பீர்! 19

இரும்பான இதயம் கொண்ட
இராவணன் இலங்கை வேந்தைக்
கரும்பான மொழியா கொல்லும்?
இராமனின் கணையே கொல்லும்
துரும்பான அனுமன் வாலும்
தூயவன் ஆற்ற லாலே
பெரும்பாகம் அழித்தபோது
பிணமாகத் தீமை வீழும்!

20

ஆள்கின்ற தீமை தன்னை
அனுமனே எதிர்த்துக் கேட்டான்
வீழ்கின்ற அண்ண னுக்கு
வீடணன் நன்மை சொன்னான்
வாழ்கின்ற அண்ண னுக்குக்
கும்பனும் வார்த்தை சொன்னான்
மீள்கின்ற தன்மை இல்லான்
தீமையே மேய்ந்து கெட்டான்.

21

கெட்டதொரு சாக்கடையில் மீனா துள்ளும்?

கீழான உள்ளத்தில் கீதை உண்டா?

பட்டதொரு மரத்தினிலே பசுமை உண்டா?

பகடைக்காய் உருட்டுகையில் குறளா கேட்கும்?

சட்டங்கள் புதைபட்டால் ஒழுக்கம் உண்டா?

சதைஎல்லாம் ஓய்கையிலே உயிரா நிற்கும்?

பட்டங்கள் பறக்கையிலே படிப்பா தங்கும்?

பாழ்ப்பட்ட இராவணனா நற்சொல் கேட்பான் 22

பிறன்மனையாள் சீதையினை நெஞ்சில் வைத்தான்

பெரும்பக்தன் ஆனதனால் சிலநாள் வாழ்ந்தான்

உரனுடையான் இராமனையும் மனிதன் என்றே

உயிர் போகும் வரைசொல்லி உயிரை விட்டான்

கரம்கூப்பிக் கேட்கின்றேன்: தீமை கண்டால்

கம்பனவன் கேட்கட்டும் எனப்போ காதீர்!

திறமாகத் தீமையினை ஒறுக்கா விட்டால்

தீமைஎலாம் நன்மையினை அழிக்கு மன்றோ! 23

இன்றைக்குப் போகட்டும்: நாளை கேட்போம்

எனச்சொல்லிப் போகாதீர் உடனே கேட்பீர்

இன்றைக்குப் போகட்டும்: நாளை கேட்போம்

எனப்போனால் கடன்கூடத் திரும்பா தன்றோ!

இன்றைக்குப் போகட்டும் என்று விட்டால்

இவ்வுலகம் தீமைக்கே இரையாய்ப் போகும்

இன்றைக்குப் போகட்டும் இராமன் சொன்னான்

இன்றைக்கே போகட்டும் என்போம் நாமே! 24

இன்றைக்குப் போகின்ற தீமை எல்லாம்
 இருமடங்கு பலமாகி நாளை தாக்கும்
 அன்றைக்குத் தீமையினை அழிக்க இங்கே
 யாருள்ளார் இராமனென? அடித்துப் பேச
 மன்றத்தில் அனுமனென மனிதன் உண்டா?
 மடைதிறந்த வெள்ளம்போல் அம்பு வீசும்
 குன்றமெனும் இலக்குவனும் வீரன் உண்டா?
 குவலயத்தைக் காக்கின்ற பிராட்டி உண்டா 25

ஒறுப்பதற்கே தீமை என உள்ளம் கொள்வீர்
 உறுப்பாகச் சிலபேர்கள் தீமை கொண்டார்
 மறுப்பதற்கு முனையாதீர்; தீய போக்கில்
 மனமின்று பாய்கிறது; திரையில் எல்லாம்
 கருப்பான காட்சிகளை வெளுப்பாய்க் காட்டிக்
 கண்கண்ட இராவணரை வளர்க்கின் றார்கள்
 பொறுப்பான மக்களென வளர்வோம்: தீமை
 புறப்படவே அடிகொடுப்போம்: பொங்கி வாரீர்! 26

4 கதிர்காமக் கணபதி

[இலங்கைச் சுற்றுப் பயணத்தின் போது
 1973 சனவரியில் பாடியவை]

கதிர்காமக் கணபதியே! பக்தர்க் கெல்லாம்
 கதிமோட்சம் தருபவனே! கங்கை என்னும்
 நதிஓரம் எழுந்தருளிக் கோயில் கொண்டு
 நடைபோடும் தம்பிக்கே உதவி செய்து
 பதிதேடி வரும்பக்தர் அனைவ ருக்கும்
 பகைநீக்கி வினைநீக்கி அருள்பா லித்துக்
 கதிமோட்சம் தருபவனே! கதிர்கா மத்துக்
 கணபதியே! கைதொழுதேன் காப்பாய் அப்பா! 1

5 கதிர்காம முருகன்

[23-1-73 அன்று கதிர்காம முருகன்
சந்நிதியில் பாடியது]

திரைகடலும் கானகமும் சூழ்ந்த நல்ல
திருத்தலமாம் கதிர்காமப் பதியில் என்றும்
திரைஉருவில் காட்சிதரும் முருகா! வள்ளி
தெய்வானை மனம்கவரும் குமரா! என்றும்
மறைபொருளாய் எந்திரமாய் இலங்கும் வேலா!
மாணிக்க கங்கையிலே ஆடும் சீலா!
துரைமாரும் சிங்களரும் முஸ்லிம் எல்லாம்
தொழுதிடவே அருள்பொழியும் அய்யா! வாவா! 1

மயிலுருவும் யானையுமே எங்கும் தோன்ற
மனம்கவரும் அரசமரம் நடுவில் தோன்ற
வெயிலுமிழும் வேல்தாங்கும் முருகா! நீயோ
வினைகடியத் திரைமறைவில் வீற்றி ருப்பாய்!
அயில்வேலா! தெய்வானை வள்ளி யம்மை
அருகிருக்க ஓடிவரும் பக்தர்க் கெல்லாம்
மயிலேறிக் காட்சிதரும் முருகா! எங்கள்
மனமேறிக் கொலுவிருக்க மகிழ்ந்து வாவா! 2

கருத்தாக உனைவிரும்பும் வள்ளி, செல்லக்
கதிர்காமப் பதியினிலே உன்னைச் சேர்ந்தாள்!
விருத்தனென நீவந்து செய்த நல்ல
'வினையாட்டால் கணபதியும் கோயில் கொண்டான்.
வருத்தமெலாம் பிணியாலே கொண்டோர் உன்றன்
வாசலிலே வந்ததனால் உய்வு பெற்றார்.
அருத்தமெதும் இல்லாத எனது பாஷம்
அடிகளிலே சேர்ப்பித்தேன் ஏற்க வாவா! 3

வேலையினைக் கடந்தோர்க்குக் காட்சி தந்தாய்!

வினைகடியும் குமரான் பாதம் தோய்ந்து

வேலையினை விட்டோர்க்கும் காட்சி தந்தாய்!

விண்ணோரும் மண்ணோரும் உனது தங்க

வேலையன்றிப் பிறிதொன்றும் எண்ண ரானார்!

வெற்றியெலாம் நீவினேத்தாய் முருகா! கானச்

சோலைஎனும் கதிர்காமப் பதியில் வாழும்

சுடர்உருவே! எமையும்ஆட் கொள்ள வாவா! 4

தந்தமுடன் யானைமுகம் காட்சி நல்கும்

தன்னிகரில் எட்டுத்தூண் மண்ட பத்தில்

கந்தமலர் பழம்தேங்காய் நீற்றுச் சட்டி

கைஏந்திப் பக்தரெலாம் காத்தி ருக்க

வந்தவர்கள் மணிமுழக்க, அன்னத் தீபம்

வற்றூத சுடரொளியை வழங்கி நிற்க

சொந்தமென எமைக்காக்கக் கதிர்கா மத்துச்

சுடர்வேலா! அருட்காட்சி வழங்க வாவா! 5

நாகமிரு பாகத்தே காட்சி நல்க

நடுவினிலே தெய்வானை வள்ளி யம்மை

பாகமிருந் திடநீயோ மயிலின் மீது

படமாகத் திரைமீது காட்சி தந்து

தாகமுடன் வரும்பக்த கோடி கட்டுத்

தமிழாலே அருள்பொழியும் அப்பா! உன்றன்

வாகனமாம் மயிலேறி நேரில் வந்து

வளமருள வணங்குகிறேன் விரைந்து வாவா! 6

படமாடும் முருகாநீ கதிர்கா மத்துப்

பதியினிலும் மலையினிலும் அந்த நாளில்

நடமாடும் காட்சியினைக் கண்டோ மில்லை!

நதியான மாணிக்க கங்கை என்னும்

இடம்சான்ற நீரில்நீ ஆடி நின்ற

இன்பத்தைக் கண்டிடவும் ஆற்ற வில்லை.
திடமான எமதுள்ள மேடை தன்னில்

தினந்தோறும் ஆடிடுவாய் முருகா வாவா! 7

காட்டினிலே வாழ்கின்றாய் கதிர்கா மத்தில்!

கடலினிலே வாழ்கின்றாய் செந்தூர் தன்னில்!
நாட்டினிலே வாழ்கின்றாய் மலைகள் தோறும்!

நற்கதிரில் வாழ்கின்றாய் வயலூர் தன்னில்!
பாட்டினிலே வாழ்கின்றாய் புலவோர் நாவில்!

பக்தரிடம் வாழ்கின்றாய் உயர்ந்த நெஞ்சில்!
வீட்டினிலே வாழ்கின்றாய் விளக்கில் எல்லாம்!

வேலினிலே வாழ்கின்றாய் முருகா வாவா! 8

பதியான கதிர்காம மண்ணில் மாந்தர்

பாதங்கள் பட்டாலே முக்தி தானே!

நதியான மாணிக்க கங்கை நீரில்

நடமாடி வந்தாலே சொர்க்கம் தானே!

விதியான எமனையுமே வீழ்த்து மந்த

வேலினையே பணிந்தாலே வீடு தானே!

கதியான கதிர்காமக் கடவு ளேநீ

கண்ணாகி ஒளியாகிக் காக்க வாராய்! 9

உருகாத நெஞ்செல்லாம் உருக வைத்தே

உள்ளத்தைப் பண்படுத்தி உய்ய வைக்கும்
முருகாநீ கதிர்காமத் தலத்தில் என்றும்

முழங்குகியாய் மாணிக்க கங்கை நீரில்
உரமாக ஒமென்றே! திருநீ ருகி

ஒளிர்கின்றாய் திருமலையில்! எங்கட் காக
வரமாக வந்தாய்நீ கதிர்கா மத்தில்!

வடிவேலா! தொழுகின்றேன் காப்பாய் அப்பா! 10

6. இலங்கையில் கண்டிக் காட்சிகள்

கண்டி நகர் - பேரதேனியா தோட்டம்
[உலகப் புகழ் பெற்ற தோட்டம் - இங்கு
இல்லாத தாவரமே இல்லை - சுற்றி
மாவலி கங்கை நதி ஓடுகிறது]

இல்லாத தாவரமே இல்லை என்ற
இயற்கைமிகு பெருந்தோட்டம் பேர தன்யா!
கல்லாத பேர்களையும் களிக்க வைக்கும்
கவர்ச்சிமிகு காட்சிகளோ கொள்ளை கொள்ளை!
நில்லாத மாவலியின் நீரோ சூழ,
நிகரில்லா மூங்கிலெலாம் வானம் முட்டக்
குல்லாபோல் பேரிச்சை மரங்கள் எல்லாம்
குணமாக முடிதாங்கி வரிசை காட்ட, 1

கொக்கோவும், ரப்பருடன், சாதிக் காய்கள்,
கொடிமிளகு, மூலிகைகள், இலைகள் பூக்கள்,
சிக்காத பேர்களையும் சிக்க வைக்கும்
சிலந்திப்பூத் தோரணங்கள், ஆடும் பாலம்,
எக்காலம் ஆனாலும் பார்த்தோர் தம்மின்
இதயத்தைக் கவர்கின்ற இயற்கைக் காட்சி!
முக்காலம் உணர்வோரும் இந்தத் தோட்டம்
முன்வந்தால் பிறஎல்லாம் மறப்பர் தாமே! 2

கண்டி - ஏரி

நாற்புறமும் பலமலைகள் உயர்ந்து நிற்க,
நடுவினிலே ஏரியது காட்சி நல்கப்

பாற்கடலில் பள்ளிகொளும் திருமால் போலப்
படகினிலே பலர்சென்று மகிழ்ச்சி கொள்ள
ஏற்புடைய புத்தபிரான் கோயில் தோன்ற
எழிலுடைய பொருட்காட்சி அருகில் தோன்ற
கார்க்குலமும் கானகமும் தென்றல் எல்லாம்
கண்கவரும் மனம்கவரும் கண்டி தானே! 3

கண்டி - விநாயகர் கோயில்

கடல்குழந்த இலங்கையிலே கண்டி என்னும்
கார்மேகம் தவழ்நகரில் கோயில் கொண்டே
மடம்கொண்ட மானிடரை வாழ வைக்கும்
மதிகொண்ட சோமேசன் இனிய செல்வா!
கடம்பூண்ட கணபதியே! எம்மைக் காத்துக்
கதிமோட்சம் தருபவனே! உனது கோயில்
இடம்வந்தோர், வலம்வந்தோர் அனைவ ருக்கும்
எழுந்தருளி அருட்காட்சி தந்து காப்பாய்! 4

7. பழநிமலை முருகன்

(23-4-73 அன்று முருகன் சந்நிதியில் பாடியது)

மலையேறி நின்று மயிலேறி வந்து
கலைசாக்கும் எங்கள் கடவுள்—நிலையாய்
மனம்கொண்ட மாந்தர் மதிகொண்ட வேலா!
குணம்கொண்ட என்கவிதை கொள்!

1

பழநி மலையேறி பக்தர் கணங்கள்
உளமுருகிப் பாடி உவந்தால்—கழனி
வினையும் பயிர்போல வேலாநீ வந்து
தழைவாய் நிதமும்நீ சார்ந்து!

2

போகர் பணியும் புலவர் பெருங்கவியும்
தாகம் தனைத்தீர்த்த தண்டாயுதா!—வேகம்
கொளும்நேரம் வந்து குளிர்வித்து மாந்தர்
விழும்நேரம் தீர்ப்பாய் வினை!

3

மதமேறும் போது மகிழ்வுடனே தங்க
ரதமேறி வந்துநீ ரட்சி—நிதமும்
கவிபாடி உன்னைக் கரம்கூப்பு கின்றேன்
செவிகுளிரக் கேட்டுச் சிரி!

4

ஆருகப் பாயும் அபிஷேகம் கொண்டபினர்
நீரூல் பொலிகின்ற நிர்மலா!—நூருகச்
சாற்றுமலர் மாலை சந்தனங்கள் பன்னீராய்
ஏற்றிடுக என்கவியு மே!

5

பழத்துக்கு முன்பு பழநிவந்தாய்! என்பாக்
குளத்துக்கும் வந்து குளிப்பாய்!—களத்தினிலே
வேல்தாங்கி வந்து வினைதீர்ப்பாய்! என்கவிதை
நூல்தாங்கி வந்து நுகர்!

6

பழநி முருகா! பணிந்தும் பிறப்பின்
பழநிப் படியாய்ப் பதிவேன்—பழநி
நதியில் பிணிநீக்கும் நன்மீனாய் ஆகி
விதியை மிதித்திடு வேன்.

7

தென்றல் உலவிவரத் தெம்மாங்கு பாடிவரக்
குன்றில் மகிழும் குமரான்—முன்றில்
பெருகும் அடியார் பிணிகள் அழிந்து
சிறுகத் துணைஎல்லாம் செய்!

8

தேங்காய் பழமேந்தித் தேடிவரும் பக்தர்க்குப்
பாங்காய் அருள்செய்து பாலிப்பாய்!—தூங்காய்
புவனம் தினமும் புலனால் அழியின்
கவனக் குறைவுனதே காண்!

9

பூப்போன்ற நெஞ்சால் புகழ்மாலை பாடிஎனைக்
காப்போன்உன் காலடியில் சூட்டினேன்—ஈப்போன்ற
ஏழையேன் வாழ்வில் இதமெல்லாம் தந்தருளி
வாழையாய் வாழச்செய் வாய்!

10

8. திருவாரூர் ஸ்ரீ குருதட்சணமூர்த்தி

பிறந்தார்கள் எல்லார்க்கும் வீடு நல்கும்

பெம்மானே! தட்சண மூர்த்தி என்றும்

துறந்தார்க்கும் துறவாதார் அனைவ ருக்கும்

துணையாகி வருபவனே! துதிப்பதாலே

சிறந்தார்கள் இவ்வுலகில் கோடி கோடி!

சிரம்தாழ்த்தி வணங்குகிறேன்; தெய்வ மேநான்

மறந்தாலும் மறவாமல் வாழ்விப் பாய்நீ!

மங்கலமாய் என்மனையில் மலரு வாயே!

9. இறை வழிபாடு

[கோவை மாவட்டம் அவிநாசிலிங்கேசுவரர் கோயில் விழாவில் 25-4-73 அன்று நடந்த கவியரங்கிற்குத் தலைமை தாங்கிப் பாடியது.]

அன்பால் எமையீர்க்கும் அவிநாசிப் பெருமக்காள்!
பண்பால் கவிக்கேட்கப் படையெடுத்து வந்தோரே!

நல்ல கவிபாடும் நாயன்மார்ப் பாவலரே!
வெல்லக் கவிக்கேட்கும் வெற்றிமிகு பேரணையீர்!

பரம சிவனருளால் பாடுகிறோம் இவ்வரங்கில்!
பரம சிவனுக்குப் பாட்டென்றால் பாயாசம்!

உலகில் சிலருக்குப் பாட்டென்றால் ஆயாசம்!
கலகம் முடிகையிலே சுந்தரரைச் சொற்றமிழால்

பாடென்று சொன்ன பரமசிவன் அக்காலம்!
தேடென்று தேடி எமையழைத்துக் கவியரங்கைச்

சிறப்பாய்ச் செயலாற்றும் பரமசிவன் இக்காலம்!
பொறுப்பாய்ப் பணியாற்றும் பரமசிவன் வாழியவே!

அதிகாரம் உடையோர்கள் அதிகார மாயிருப்பர்
அதிகாரம் இருந்தாலும் மதிகாரம் இருந்ததனால்

கோயில் இறைவனும் பரமசிவன்.

கோயில் அதிகாரியும் பரமசிவன்.

கவிகாள மேகங்கள் அவிநாசி மண்மீது
புனிவாழ மழைகொட்டப் புறப்பாடு செய்திட்ட

அறநிலையத் தலைவர்க்கும் அறங்காவல் குழுவிற்கும்
சிரம்தாழ்த்தி நன்றிசொலிச் சேவித்து வணங்குகிறேன்!

கோயில் என்னுலே புளியோ தரைஉண்டு.
வாயில் நின்ருலே சுண்டல் வரவேற்கும்!

பொங்கலுடன் லட்டும் புட்டும் முறுக்குகளும்
சிங்காரப் பவனிவரும் திருக்கோயில் பலஉண்டு.

பூசை முடிந்தவுடன் புறப்பட்ட பக்தரெலாம்
ஆசை யுடன்ஓடி அடைந்திடுவர் மடைப்பள்ளி!

என்ன பொருளிங்கே விலைஏறிப் போனாலும்
தின்னும் பொருள்மட்டும் மடைப்பள்ளியில் தெவிட்டாது!

நெய்யொழுகும் பொங்கல் நிதம்தின்னும் மானிடரே!
பொய்யொழுகும் மெய்யைப் புதுப்பிக்க வாருங்கள்!

தேவாரம் என்னும் திருவா சகங்களிலே
நாவார நின்று நடமாட வாருங்கள்!

அப்பர் கவிஎன்ன? அருண கிரிஎன்ன?
செப்பரிய கவிதைச் செல்வங்கள் இருந்தென்ன?

நாவில் சொன்னோமா? நற்றயிழை நாம்வணங்கிக்
கோவில் மூலையெலாம் குரலெழுப்பி நின்றோமா?

பாட்டைக் கேட்பதற்குப் பரமசிவன் பக்தரிடம்
நீட்டுகிருள் காதை; நெடுஞ்சாணய்க் கீழ்விழுந்து

பக்தன் ஓடுகிருன் பாட்டறிய மாட்டாதான்!

சித்தம் கலங்கிச் சிவனும்பின் ஓடுகிருன்

மடைப்பளியில் பக்தர் கூட்டத்தைக் கண்டதுமே
விடையூறும் பாகன் அவ்விடத்தே நிற்கின்றான்.

பாடுவார் என்று பரமசிவன் காத்திருந்தான்

பாடுவார் இல்லை; பரம்பொருளின் தேவாரம்

ஓதுவார் இல்லை; ஒருபாடல் கேட்கவில்லை

ஏதுநான் செய்வேன்; என்றேங்கிப் பரமசிவன்

ஆலயம் விட்டே அரங்கங்கள் பலதேடி

மாலயன் தேடும் மார்க்கத்தில் சென்றிட்டான்.

எங்கும் புதுப்பாடல் ஈசன்மேல் இல்லையடா!

சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த பூமியிலே

ஈசனைப் பற்றி எழுதுவார் யாருமில்!

தூஷணை செய்வோர் தொடர்கதையாய் ஆனார்கள்!

பாட்டுப் பாட்டென்று பரிதவித்த பரமனுமே

கேட்டுக் கிறுகிறுக்கக் கிண்ணத்தில் கவிஎழுதி

வடித்து வந்துள்ளார் வளர்கவிதைப் பாவாணர்!

முடித்த கவிதையல; முடியாத கவிதையல!

படித்த பிறகேநீர் பரமசிவன் அவர்நாவில்

நடித்த திறமறிவீர்; பாவாணர் நாக்குத்தான்

அன்றுமுதல் ஈசன் நடித்த அரங்காகும்!

இன்றைக்கும் நாங்கள் எடுக்கின்ற பேனாவில்

மையாய் வருவான்! மலராய் மணந்திடுவான்!
 தையாய் இருப்பான்! தமிழாய்க் குலுங்கிடுவான்!
 கவியாய் வளர்ந்து கற்கண்டாய் இனித்திடுவான்!
 செவிகள் இருப்போர்க்குச் சிந்தனையாய் ஊறிடுவான்!
 எண்ணி மகிழ்வோர்க்கே இதயத்தில் வீற்றிருப்பான்!
 கண்ணில் நினைப்போர்க்குக் காட்சிஎலாம் தந்திடுவான்!
 சொன்னால் இனிக்கும் சுவைமிக்க தேவாரம்
 பின்னால் இனிக்கும்; பிணிநீக்கும் சுந்தரரோ
 வந்தார் அவிஞ்சி; வளமான ஏரியிலே
 தந்தார் முதலையுண்ட பாலகளை உயிருடனே!
 இன்றும் முதலையுண்டார் இருக்கின்றார் ஏராளம்!
 நின்று கவிபாடச் சுந்தரரோ இன்றில்லை!
 இன்று சுந்தரர் இருந்தாரேல் இவ்வரங்கில்
 கன்று கவிபாடும்! கார்காலம் தான்பாடும்!
 ஏரி குளமாடும் இயல்பாக தான்பாடும்!
 சேரி கனில்எல்லாம் சேறுகவி ஆருதும்!
 முன்னைச் சுந்தர மூர்த்தி வடிவாக
 அன்னைத் தமிழ்க்கவிஞர் அரங்கேறி வந்துள்ளார்
 இறைவன் வழிபாட்டை எடுத்துரைக்க முயல்கின்றார்
 இறைவன் எங்கேஎன் நெதிர்க்கேள்வி கேட்போர்கள்
 பெருகும் காலமிது! பெருங்காயம் சாம்பாரில்
 அருகும் தன்மையது! பெருங்காயம் ஆண்டவனே!

காயம் சிறியவர்நாம் காட்டுகிறோம் நம்உடலை
காயம் பெரியவனோ கரைந்துள்ளான் பாரெல்லாம்!
வீசும் மணத்தாலே விளங்குகிறான் பரமசிவன்!
காச பணத்தாலே கண்டிடநாம் முடியாது!

மணத்தை உணர்ந்தோர்கள் மலையவனைப் போற்றுகிறார்
மணத்தை உணராதார் சிலைகளினைத் தூற்றுகிறார்!

சிலையில் உயிருண்டா சித்தத்தில் உயிர்இன்றேல்?
கலையில் உயிருண்டா கண்களிலே ஒளிஇன்றேல்?

பக்தி இல்லார்க்குப் பரம்பொருளைப் புரிந்திடுமா?
சக்தி இல்லார்க்குச் சதையாலே பயனுண்டா?

சரியை கிரியையொடு யோகம் ஞானமென
வரிசை காட்டுகிறார் வழிபாட்டை உணர்ந்தோர்கள்.

ஆலயத்தைக் கூட்டி மெழுகிக் கோலமிட்டே
ஆலயத்தைக் காத்தல் ஆரம்ப சரியையடா!

பூசனைக்கு வேண்டும் பொருளெல்லாம் சேர்த்திடுதல்
ஈசனுக்கே உரிய இரண்டாம் கிரியையடா

நல்லொழுக்கம் கொல்லா விரதங்கள் தவம் தானம்
எல்லோர்க்கும் வேண்டும் இயல்பான யோகமடா!

ஞானநூல் கேட்டல் சிந்தித்தல் உணர்தலுடன்
ஞானநெறி நின்றல் நிட்டைஎலாம் ஞானமடா!

மார்க்கங்கள் தாச புத்திர சகசன்
மார்க்கமென நான்கு மாண்புடையோர் சொல்கின்றார்
அப்பரெனும் தொண்டர் ஆண்டவனின் தாசனும்
செப்பரிய தாச மார்க்கத்தில் சிறந்திட்டார்!

புத்திரராய் வந்து பாலுண்ட தன்மையினால்
புத்திரநன் மார்க்கத்தில் புறப்பட்டார் சம்பந்தர்!

ஆண்டவனைத் தூதாய் அனுப்பியதால் சுந்தரரோ
வேண்டியவர் ஆனார் வினைந்ததொரு சகமார்க்கம்!

மாணிக்க வாசகரோ மனமுருகிப் பாடியதால்
மாணிக்கச் சேவை சன்மார்க்கம் காட்டினரே!

எத்தனையோ மார்க்கம் இருந்தாலும் ஈசனவன்
பித்தனடா பாட்டில்! பெருஞ்சுடலை அரங்கத்தில்

ஆடுகிறான் ஆட்டம்! அவனுக்குத் தாலாட்டப்
பாடுகிறார் பிள்ளைக் கவிவாணர் அரங்கத்தில்!

பக்தி யுடன்தேங்காய் பழங்கொண்டு வருகின்றார்
சக்தியுடன் பூவும் விளக்கோடு கோபுரமும்

தேராய்ப் பவனிவரும் திருக்கோயில் காட்சிதரும்!
நாராய்க் கடைசிவரை நாமிருந்தால் மணமுண்டு!

நல்ல அரங்கத்தின் நாயகனாய்ச் சிவனிருக்க
வெல்லக் கவிகேட்கும் தலைவனென எனைவைத்தீர்!

பாடும் கவிதைக்குப் பாகாய் உருகிடுவேன்
ஆடும் கவிதைக்கே ஆகாஎன் றுரைத்திடுவேன்

ஆகா என்றகவி ஆகாதென் றெண்ணுதீர்!
ஆகா என்றாலோ ஆவும் காவுமடா!

ஆஎன்ற சொல்லால் பசுகாம தேனுவரும்
காஎன்ற சொல்லால் கற்பகமாம் சோலைவரும்!

பாலும் தேனுமெனப் பாவாணர் கலந்துதர
நானும் கனியுலகில் நாடாளத் தொடங்குகிறேன்

நாடாள இங்கே நானில்லை என்றாலும்
ஏடாள வந்தேன்; ஈடாக எழுகவிஞர்

வந்தார்; இவர்பாடி மீதியாய் நானிருப்பேன்!

பந்தாய்த் தலையாட்டிப் பாட்டெல்லாம் ரசியுங்கள்!

என்றே வேண்டி எல்லோர்க்கும் நன்றிசொலி

நன்றே கவிமுடித்தேன் நான்.

1. பக்தி - கவிஞர் சி. என். நாச்சியப்பன்

பக்திச் சுவைநனி சொட்டச் சொட்டப்
 பாடும் கவிமழை கொட்டக் கொட்ட
 முக்தித் தனிநெறி கிட்டக் கிட்ட
 மூளும் பகைநெறி திட்டத் திட்ட
 சித்தி வரம்பெறு சி. என். என்னும்
 சீரார் சிறுகதை நாவல் ஆசான்
 பக்தி பெருகிடப் பாடல் செய்வான்
 பாடல் வரும்படி பார்த்திடு வீரே!

2. தேங்காய் பழம் - புலவர் அழ. அண்ணாமலை

தொழுவோர் கையில் தேங்காயும்
 தொன்று தொட்டே பழங்காயும்
 நமுவா திருக்கும் திறம் கண்டோம்
 நடுவா யிருக்கும் ஈசன்தான்
 அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே!
 அடியார் காட்டும் வழியாமே!
 அழுதே பாட அழஅண்ணா
 மலையார் வந்தார் மகிழ்வீரே!

3. பூ - புலவர் ம. வே. பசுபதி

புகழ்மிக்க அவிநாசி மண்ணில் நல்ல
 பூவைப்பேன் எனவந்தான் புலமைமிக்கான்!
 அகழ்வாரைத் தாங்குநிலப் பொறுமை யானன்
 ஆடுகின்ற ஆட்டத்தில் தில்லை ஊரான்!
 துகளாகும் பாறைஎலாம் இவன்பாட் டுக்கு
 துண்டெல்லாம் பூவாகும் இவன்சொல் லுக்கே!
 அகல்வாரே இல்லாமல் பூக்கள் தூவ
 அரும்புலவன் பசுபதியான் வருக நன்றே!

4. விளக்கு - புலவர் இராம. வீரப்பன்

குடத்திற்குள் விளக்காக இருத்த லின்றிக்
 குன்றத்தில் விளக்காக ஒளிர வேண்டும்
 படத்திற்கு முன்னாக விளக்கு வைத்துப்
 பரமனையே வழிபடுவார் குலவி ளக்கு!
 திடமான குடும்பவிளக் காக வேண்டும்
 திறமாக வீரப்பப் புலவன் இங்கே
 நடமாடும் விளக்கெல்லாம் நளின மாக
 நம்முன்னே காட்டிடுவான் நயங்கள் காண்பீர்!

5. சிற்பம், கோபுரம்— கவிஞர் சுவகர்லால் M. A.

முன்னாளில் சோழருடன் பாண்டி யர்கள்
 மூவேந்தர் பல்லவர்கள் வளர்த்த சிற்பம்,
 பின்னாளில் நாயக்கர், செட்டி நாட்டார்
 பேணியநற் கோபுரங்கள் தமிழர் நாட்டின்
 கண்ணான வரலாறும் விளங்கு கின்ற
 காட்சியெலாம் கோயிலிலே காணு கின்றோம்!
 பொன்னான பறம்புக்குக் கபிலர் போலப்
 புகழ்க்கோபு ரத்திற்குச் சுவகர் பாடு!

6. தேர்-பேராசிரியர் அர. சிங்காரவடிவேலன் M. A.

நீரோடும் வீதியிலே மண்ணு நிற்கும்?
 நினைவோடும் இறைவனிடம் “நானு” நிற்கும்?
 தேரோடும் வீதியிலே கல்லா நிற்கும்?
 தெளிவோடும் கவிதையிலே தீதா நிற்கும்?
 சீரோடும் கவிதைக்கே பிறந்த நண்பன்
 சிங்கார வடிவேலன் பெரிய ஆசான்
 தேரோடு வருகின்றான் ஒதுங்கிக் கொண்டேன்
 தீந்தமிழே! புறப்படுக! தேனே வா வா!

7. கோயில் — கவிஞர் சபா. அருணாசலம் M. A.

உள்ளமெலாம் ஈர்க்கின்ற கலையே கோயில்!

உடைகின்ற மனமெல்லாம் உலவும் வாயில்!

பள்ளமெலாம் பாயும்நீர் போல அங்கே

பரம்பொருளின் அருள்பொழியும் பக்தி மேவும்!

நல்லவர்கள் கூட்டத்தில் உள்ள தம்பி

நயமான கவிபாடும் என்மா ணக்கன்

கள்ளமிலாக் கவிஅருணா சலமே! நல்ல

கவிபாடிக் கோயிலினைக் காட்ட வாராய்!

பின் கவிதை

ஆன்ற கவிவாணர் இறைவனையே அரங்கேற்றி
ஈன்ற கவிதைஎலாம் இனிமையுடன் கேட்டீர்கள்.

ஞான ஆரூரர் கவிதைஎலாம் கேட்டமண்!

கான மயில்கூடக் கவிபாடும் பூமியிது!

சிவனைப் பாடியதால் சிந்தனைகள் தெளிவுற்றோம்!

அவனைப் பாடியதால் அடிமையவன் தாளுக்கே!

பச்சைத் தாளுக்குப் பாடுபவர் ஏராளம்!

இச்சைத் தாள்கள் ஈசனவன் தாள்தானே!

தாளாளர் என்று யாராரோ வருகின்றார்.

தாளாளர் இங்கே சிவபெருமான் தாலேலோ!

தாயாம் இறைவனுக்குத் தாலாட்டுப் பாடிஇவண்

தோயா உள்ளமெலாம் தோயவைத்த தொண்டிற்குப்

பரிசென்ன தந்தீர்? பாவலர்க்கும் நெஞ்சமெனும்

பரிசங்கள் தந்தீர்! பரமசிவன் மறவாதீர்!

அந்நாளில் வேந்தர் கவிவாணர் அனைவர்க்கும்

பொன்னுலே தேங்காய் பூவெல்லாம் தந்தார்கள்

இந்நாளில் நீங்கள் எதுதருவீர் இவர்கட்கு?

பின்னாளில் தருவீர் பெரும்பொருள்கள்! இன்றைக்குக்

கைதட்டல் தந்து கைநிறைய வாழ்த்துங்கள்!
 பைதட்டும் வாழ்வில் பாதட்டல் இல்லாமல்
 எல்லா நலத்தோடும் இக்கவிஞர் வாழ்ந்திடவே
 சொல்லால் உயர்ந்த சொற்றமிழால் வாழ்த்துகிறேன்!
 பொன்னார் கவியரங்கைப் போற்றிமிக அமைத்தோர்க்கும்
 இந்நேரம் இங்கே இறுதிவரை கேட்டோர்க்கும்
 அன்பால் நன்றிசொலி அருசோம சுந்தரன்யான்
 நன்றே விடைபெறுவேன் இன்று.

10 மனத்தில் ஐயப்பன்

(புதுவயல் ஸ்ரீ ஐயப்பன் சேவாசங்க
 மூன்றாம் ஆண்டு விழாவின் போது
 16-12-72 அன்று திரு. பேராசிரியர் அர.
 சிங்கார வடிவேலன் தலைமையில் பாடியது
 கவியரங்கு நடந்த இடம் கவிஞர் சோம
 சுந்தரன் பிறந்த இல்லமாகும்)

தலைவர்

இனியனிவன்; என்றாலும் பெரிய ஆசான்
 இன்முகத்தால் அனைவரையும் வளைய வைப்பான்.
 மழைஎனவே கவிதையிலே நனைய வைப்பான்
 மடைதிறந்த வெள்ளமெனப் பேசி நிற்பான்.
 கழையினிலே கூத்தாடும் ஒருவன் போலக்
 கவிதையிலே கூத்தாடும் அரங்கி னுக்குத்
 தலைவனிவன்; நாங்களெலாம் பக்க மேளம்!
 தமிழ்பாடும் இவர்களில்நான் உள்ளூர் மேளம்! 1

“வீரப்பன் எனைப்பார்த்து நாங்க ளென்ன
 வெளியூரின் மேளமோஓ” என்கின் ருனே?
 வீரப்பன் உள்ளூரின் மேள மானால்
 விடைசொல்வேன் நாணிங்கே வீட்டு மேளம்!

பாரப்பா என்கின்றீர்; உங்கள் முன்னே
 பக்திப்பா என்கின்றேன்; கடைசி மட்டும்
 தூரப்போ என்னுமல் கவிதை கேட்பீர்
 துணையப்பா! ஐயப்பா! வணக்கம் அப்பா! 2

நல்லதொரு வைகுந்தம் காண வேண்டின்
 நயமான கவிதையிலே திளைப்பீ ரானால்
 வல்லதொரு வைகுந்தம் அங்கே காண்பீர்.
 வளமான கவியுலகம் சொர்க்கம் தானே!
 எல்லோரும் நல்லோராய் வாழ்வ தற்கே
 இந்நாளில் ஐயப்பர் சேவா சங்கம்
 புல்லான எமையும்பா புனையச் சொன்னார்
 புகழ்நாமம் செவிகேட்பீர் வணக்கம் ஏற்பீர்! 3

வீட்டினிலே ஐயப்பன் வாழ லாகும்.
 வீடில்லார் அவனுருவை எங்கே வைப்பார்?
 காட்டினிலே ஐயப்பன் வாழ லாகும்.
 காட்டுக்குப் போவோர்கள் யார்தான் உண்டு?
 பாட்டினிலே ஐயப்பன் வாழ லாகும்
 பாடாத ஊமையரோ என்ன செய்வார்?
 நாட்டினிலே எல்லோரும் வைப்ப தற்கே
 நம்இதயம் ஐயப்பன் இடமா யிற்றே! 4

கடவுளையே சாட்சியென நம்பா தாரும்
 கண்ணியமாய் மனத்தினையே சாட்சி என்றார்
 உடலினையே நம்பாத பேர்கள் கூட
 உலகத்தில் மருத்துவனை நம்பு கின்றார்.
 கடலினையே நம்பாத பேர்கள் கூடக்
 கப்பலினை நம்புகின்றார்; அதனைப் போல
 இடமகன்ற உலகத்தில் உள்ளங் கையாம்
 இதயத்தை நம்புங்கள் தெய்வ முண்டு. 5

மாகாணம் கடந்தெல்லாம் மக்க ளின்று
 மலையேறி ஐயப்பன் தாள்ப ணிந்தார்.
 போகாத பேர்களுலாம் சரணம் போட்டுப்
 புகழ்நாமம் புனைந்தேத்திப் பரவு கின்றார்.
 ஆகாத பேர்களையும் எதிரே கண்டால்
 ஐயப்பன் என்றெண்ணி வணங்கு கின்றார்.
 பாகாக உருகுகிறார் மனத்தில் எல்லாம்
 பழமாக உறைகின்றான் ஐயப் பன்தான்! 6

ரயிலேறி வருபவனே மனித னாவான்
 ரதமேறி வருபவனே தலைவ னாவான்
 உயிலேறி வருபவனே சீமான் ஆவான்
 உடலேறி வருபவனே எமனே ஆவான்
 வெயிலேறி வருபவனே வேலைக் காரன்
 வினையேறி வருபவனே சாபக் காரன்
 மயிலேறி வருபவனே முருகன் ஆவான்
 மனமேறி வருபவனே ஐயப் பன்தான்! 7

பையப் பையப் பைய என்றால்
 ஐயப் பாஎன் றேதான் கேட்கும்!
 பாடப் பாடப் பாட என்றால்
 டப்பா டப்பா என்றே கேட்கும்
 பையப் பைய நெஞ்சில் வைத்துப்
 பாடப் பாட நெஞ்சம் டப்பா!
 பக்தி இல்லார் போகும் பாதை
 பாடா விட்டால் நெஞ்சு டைப்பா! 8

செய்யச் செய்ய நல்ல வற்றைச்
 சிந்தை அள்ள வல்ல வற்றைச்
 சேர நாட்டுப் பந்த ளத்தான்
 சேர வைத்தான் நம்ம னத்தில்!

நைய நையப் போவோ ருக்கும்
 நாதி யற்ற பேர்க ளுக்கும்
 நானி ருப்பேன் என்று வந்து
 நாட ளிப்போன் ஐயப் பன்தான்!

9

எங்கி ருந்தோ வந்த நம்மை
 ஏட ளித்துக் காத்த எம்மான்!
 சங்கி ருந்தும் ஊதா விட்டால்
 சரண மென்றும் ஓதா விட்டால்
 பொங்க லாறும் வாயும் ஏனோ?
 போதை ஏறும் நெஞ்சம் ஏனோ?
 சிங்க மென்றே வீற்றி ருப்போர்
 சிந்தை எல்லாம் ஐயப் பன்தான்!

10

(வேறு)

முத்திரையைக் கையாலே காட்டு கின்றான்
 முழுமதியை முகத்தாலே காட்டு கின்றான்
 சித்திரையை ஒளியாலே காட்டு கின்றான்
 செந்தமிழைத் திருநோக்கால் காட்டுகின்றான்
 நித்திரையை விலக்கிநிதம் விரதம் பூண்டு
 நிமலனவன் ஐயப்பன் முன்னே வீழ்ந்தால்
 எத்திரைகள் சூழ்ந்திடினும் விலக்கி நந்தம்
 இதயமெனும் இருட்டறையில் ஒளிகள்
 செய்வான்!

11

மனமென்னும் மாதுளையில் வாழ்வாய் என்றேன்
 மாதுளையின் வழியாக ஓடிப் போனான்
 மனமென்னும் தேங்காயில் வாழ்வாய் என்றேன்
 மறதியினால் தேங்காமல் மறைந்து போனான்

மனமென்னும் மாவடுவில் வாழ்வாய் என்றேன்
 மாசென்னும் மாவடுவால் மறைந்து போனான்
 மனமென்னும் கொய்யாவில் வாழ்வாய் என்றேன்
 மனமொன்றும் கொய்யாமல் ஐயன் வாழ்ந்தான் 12

கார்த்திகையில் மணிகூடி, மார்கழியில் பனிகூடிக்
 கடந்து வந்தால்
 பார்த்திபனே ஐயப்பா! பக்தர்க்கு வரம்தந்து
 பாவம் போக்கி
 சீர்த்திமிகு செல்வங்கள், சந்தானம், கல்விஎலாம்
 சேர்த்து வைப்பாய்!
 மூர்த்தியுனை மனத்தினிலே எந்நாளும் வைத்தோர்க்கு
 முக்தி தானே! 13

ஐயப்பா உனைப்பாடி வணங்கு கின்றேன்;
 அப்பொழுது சிலபேர்கள் என்னைப் பார்த்துப்
 பொய்யப்பா இவன்பக்தி என்கின் றார்கள்;
 புந்ழப்பா தந்தென்னைக் காப்பா யப்பா!
 நையப்பா ஆசையெலாம்; உன்னைக் காண
 நடையப்பா வழியென்றே உயரே நின்றாய்!
 செய்யப்பா செய்வதெலாம் கருணை கூர்ந்து
 சிந்தையிலே ஊற்றப்பா பொழிவா யப்பா 14

கணக்கென்றால் வழக்கென்பர் என்றும் உண்மை
 கணக்கினைநீர் கேட்காதீர்; வழக்கே மிஞ்சும்!
 பிணக்கெல்லாம் காசுக்கே; பக்திக் குண்டா?
 பெரியோரும் சிறியோரும் பக்திக் கில்லை!
 தனக்கென்ற சிந்தனையே பணத்தின் எல்லை!
 தரணிஎனும் சிந்தனையே பக்தி எல்லை!
 தனக்குவமை இல்லாதான் ஐயப் பன்தான்
 தழைக்கின்ற மனமெல்லாம் கோயில் தானே! 15

கோயிலுக்குப் போகின்றோம் சுண்டல் என்றால்
முழந்தைஎனப் பெரியோரும் ஆகின் றார்கள்.

தாயினுக்கு முன்னாலே பெருமை உண்டா?

தாய்கையிற் சோறுண்ணத் தயக்கம் உண்டா?

கோயிலிலே சுண்டலினை வாங்க வேண்டும்

கோயிலுக்குப் பலகாலாய்த் தாங்க வேண்டும்

தாயினையும் கோயிலையும் மனத்தில் வைத்தால்

தாரணியில் மனிதரெனப் பிறக்க லாமே! 16

ஆமையது புகுந்தாலோ உள்ளம் நாசம்

அமீனாஅ புகுந்தாலோ இல்லம் நாசம்

சீமையது புகுந்தாலோ ஒழுக்கம் நாசம்

சேட்டையது புகுந்தாலோ வாழ்க்கை நாசம்

ஊமையது புகுந்தாலோ உரைகள் நாசம்

உணர்ச்சியது புகுந்தாலோ அறிவே நாசம்

ஆமையெதும் நுழையாமல் மனத்தில் என்றும்

ஐயப்பன் புகுந்தாலோ வாழ்வே மோட்சம்! 17

தங்கையதன் தண்ணீராய்த் தெளிந்தோ மில்லை.

காசியதன் மண்ணாகக் கனிந்தோ மில்லை

மங்கையர்க்கே அரசிஎன வளர்ந்தோ மில்லை

மடிகறந்த பசும்பாலாய் உயர்ந்தோ மில்லை

திங்களிலே மருவைப்போல் மனித வாழ்க்கை!

திரைகிழிந்த பின்னாலே புலம்பு கின்றோம்

தங்கமுடி சூடுமணி கண்டா! நெஞ்சில்

தங்கிடவே வந்திடுக தழைக்கும் வாழ்க்கை! 18

11. தமிழினம் வளர அப்பர் வழி

(12-4-73) அன்று பறம்புமலையில் நடைபெற்ற பாரிவிழாக் கவியரங்கில் தமிழக முதல்வர் திரு. கலைஞர் மு. கருணாநிதி தலைமையில் பாடியது.)

கலைஞர்

தெருவோரம் வீழ்ந்திருந்த கலையினையே மெருகூட்டித்
திண்ணை ஏற்ற
ஒருவனுமே இந்நாட்டில் வளர்ந்திலையோ என்றேங்கி
ஒண்ட மிழ்த்தாய்
வருவோரைப் போவோரை வழிபார்த்தே அரசியலில்
காத்தி ருந்தாள்
திருவாரூர் முன்வந்து கலைக்கீந்த காவலனே
முதல்வா வாழ்க!

1

அண்ணாவின் பாதையிலே நடைகள் போட்டாய்
அடிகளாஅர் பாதையிலும் அடிகள் வைத்தாய்
பண்ணார்ந்த தமிழிசையில் பாதம் தோய்ந்தாய்
பணியாத அரசியலில் சிரசும் வைத்தாய்
கண்ணார்ந்த காட்சிகளைக் கலைக்கே தந்தாய்!
கவின்உளத்தைத் தமிழுக்கே கடனாய்த் தந்தாய்!
விண்ணார்ந்த புகழ்கொண்டாய்! இடிகள் சூழ
விளங்குகிறாய் வானியற்கை! தலைவா வாழ்க! 2

அப்பர்

கண்ணான தமிழினத்தை வளர்க்கவெனப் புறப்பட்டார்
கால்கள் கோடி
எண்ணாத எண்ணமெலாம் எண்ணியதால் இடிபட்டே
இறந்தார் கோடி

புண்ணுன நெஞ்சத்தால் வாடியநற் பயிராலே
புதைந்தார் கோடி!

மண்ணிலே புதைந்தென்ன? மனத்தினிலே

புதைந்தோரே அப்பர் ஆவார்.

3

காஞ்சிக்கே காவலனைத் தான்போட்ட பாதையிலே
கண்ட செம்மல்!

தீஞ்சுவையின் பாட்டாலே தமிழ்நாட்டு நெஞ்சத்தில்
திதிக்கும் கோமான்!

பூஞ்சிட்டாய்ப் பறந்தாலும் யாருக்கும் தலைபணியாப்
பொலிவு மிக்கான்!

வாஞ்சையுடன் அடியார்கள் “நமதப்பர்” எனக்கூறும்
வலிமை மிக்கான்!

4

அவன்போகும் பாதையிலே கற்கள் கண்டால்
அத்தனையும் கோயிற்கே அர்ப்ப ணிப்பான்
அவன்போட்ட பாதையிலே முள்ளைக் கண்டால்
அஞ்சாமல் உழவாரப் பணிகள் செய்வான்

அவன்மட்டும் சிவனேஎன் றிருந்தி ருந்தால்
அன்றைக்குச் சமணத்தை அழிப்பார் உண்டோ?

கவண்வீச்சுக் கல்கூடக் கவிதை பாடும்

கனிவுடைய அப்பர்பிரான் கவிதை கேட்டால்! 5

நாடாளும் பல்லவனின் ஆணை ஏந்தி
நாலாறு பேர்வந்தார் கைது செய்ய!

ஏடாளும் அப்பரவர் அச்ச மின்றி

எதிர்த்துரைத்தார் “யாமார்க்கும் குடிகள் அல்லோம்

வாடாத பேராணைப் பல்ல வன்சொல்

வார்த்தையினைத் துச்சமெனத் தூள்தூ ளாக்கி

ஓடாக நின்றிட்டார்; உயர்ந்த மன்னன்

ஓட்டுக்குள் நின்றிட்டான்! அப்பர் பாதை!

6

12. கல்வி

[மாயவரம் அ. நா. சத்திரத்தின்
101 ஆவது ஆண்டுவிழாக் கவியரங்கில்
2-2-73 அன்று பாடியது.]

தானத்தில் எத்தனையோ தன்மை உண்டு
தர்மத்தில் எத்தனையோ தகுதி உண்டு
வானத்தில் எத்தனையோ மீன்கள் உண்டு
வையத்தில் எத்தனையோ வழிகள் உண்டு
கானத்தில் எத்தனையோ மரங்கள் உண்டு
கவிதையிலும் எத்தனையோ தரங்கள் உண்டே!
ஈனத்தைப் போக்குகிற கல்விக் கீடாய்
இவ்வுலகில் மற்றொன்றும் உண்டோ?
உண்டோ? 1

கல்விக்குக் கொடுப்போர்கள் என்றும் வாழ்வார்
காலனுக்குக் கொடுப்போர்கள் அன்றே சாவார்
வில்லிக்கும் கம்பர்க்கும் கொடுத்த பேர்கள்
விதியினையும் கடந்தின்று வாழு கின்றார்
அல்லுக்கும் அணங்குக்கும் கொடுத்த பேர்கள்
அடிபட்டே மண்ணுக்குள் ஒடுங்கு கின்றார்
சொல்லுக்குள் அடங்கிடுமா கல்வி? உண்ணும்
சோற்றுக்குள் அடங்கிடுமா உயிரும்? சொல்வீர்! 2

வடமொழியில் வேதங்கள் பயில என்றே
வைத்தார்கள் முன்னுளில் பாட சாலை!
மடமெல்லாம் திருமுறையைப் பாட வென்றே
மாண்புடனே தேவாரப் பள்ளி வைத்தார்!

திடமான தமிழ்மொழியில் ஆர்வம் கொண்டே
தெருவெல்லாம் தமிழுக்கும் பள்ளி வைத்தார்!
நடமாடும் ஆங்கிலமும் உணர வேண்டி
நாடெல்லாம் கல்லூரி வளர்த்து நின்றார் 3

கல்லூரி வைத்தார்கள் அறிவு வேண்டி;
காசின்றி இலவசமாய்க் கல்வி தந்தார்!
கல்லேந்தும் மாணாக்கர், ஊர்வ லத்தில்
கையேந்தும் தரம்கண்டோம்; கல்வித் தாயோ
புல்லேந்தித் திரிகின்றாள்! அந்த நாளில்
பூவேந்தி வாழ்ந்தவள்தான்! இன்று நாளும்
முள்ளேந்தும் மாணவரைக் கண்டு கண்டு
முதுகெலும்பைத் தானிழந்து முடங்கிப் போனாள். 4

பெரியோரை மதியாத கல்வி, சொந்தப்
பெற்றோரைத் துதியாத கல்வி, சின்னஞ்
சிறியோரை அடிவருடும் கல்வி, சித்தம்
தெளியோரைப் புகழ்பாடும் கல்வி, கட்சிக்
குரியோர்கள் கொடிநாட்டும் கல்வி, கீழாம்
குணம்எல்லாம் பயிராகும் கல்வி, சுற்றித்
திரிவோரை வளர்க்கின்ற கல்வி, இந்தத்
தேசத்தை வளர்த்திடுமா? தெளிந்து
பார்மின்! 5

பண்புடைமை வளர்ப்பதுதான் கல்வி யாகும்
பணிவுடைமை பயிற்றுவதே கல்வி யாகும்.
எண்திசையும் தொழுதேத்தும் திறமை யூட்டி
ஏற்றங்கள் பலதந்தே காக்கும் கல்வி!

மண்ணுலகில் வல்லாங்கு வாழ வைத்து
 மனிதனையும் தெய்வமென மாற்றும் கல்வி
 புண்ணுமிழும் குருதியினைக் கல்விக் கூடம்
 பொழிந்திட்டால் சிறைக்கூடம் உயர்ந்து
 போகும்!

6

செல்வத்துப் பயனன்றோ ஈத லாகும்
 செஞ்சோற்றுப் பயனன்றோ சாத லாகும்
 கல்விக்குப் பயனன்றோ தொழுத லாகும்
 கவிதைக்குப் பயனன்றோ மகிழ்த லாகும்.
 சொல்லுக்குப் பயன்அன்றோ பணித லாகும்
 சொத்துக்குப் பயனன்றோ சுவைத்த லாகும்
 எல்லார்க்கும் பயனன்றோ உழைத்த லாகும்
 இவ்வுலகில் உழைப்பின்றேல் என்ன மிஞ்சும்? 7

உழைப்பினையே புறக்கணித்துக் கல்வி கற்றால்
 உயிரினையே புறக்கணித்த உடலே மிஞ்சும்!
 பிழைப்பினையே கல்வியதன் நோக்கம் என்றால்
 பிழைபட்டுப் போகாதோ கல்விக் கூடம்?
 தழைக்கின்ற கல்விஎனில் அறிவைத் தந்து
 தாரணியில் கற்பகத்தின் தருவாய் நிற்கும்!
 பிழைக்கின்ற கல்விஎனில் படிப்பைத் தந்து
 பேய்தங்கும் புனியமரத் தெருவாய் நிற்கும்!

8

13. தாய்

[திருச்சி நகரத்தார் சங்க விழாவில்
31-12-72 அன்று கவிஞர் கண்ணதாசன்
தலைமையில் பாடியது].

நல்லதொரு கவியரங்கை நடத்து கின்ற
நகரத்தார்ப் பெருமக்காள்! திருச்சி வாழ்வீர்!
வல்லவராம் கவியரசு கண்ண தாசன்
வடிக்கின்ற கவிமழையில் நனைய வந்தீர்!
செவ்வரெலாம் சேர்க்கின்றார்; ஆனால் இந்தச்
சீர்க்கவிஞர் சேர்த்ததெலாம் பிள்ளை தானே!
உள்ளவரை அனுபவிக்கும் தலைவா! நெஞ்சம்
ஊற்றுகின்ற கவிமழையே! வணக்கம் ஏற்பாய்! 1

தாயாரை முதல்தெய்வம் ஆக எண்ணித்
தணியாத பாசத்தால் வணங்கும் என்னை
நியாகப் பாடென்று சொல்லி விட்டார்
நினைவெல்லாம் தாயாரை நிழலாய் எண்ணிச்
சேயாகப் பாடுகிறேன்; என்றன் நாவில்
செந்தமிழே நியாகக் குடியி ருப்பாய்!
காயாகக் கிடந்தாலும் என்றன் சொற்கள்
கனியாக்கித் தருபவளே! தாயே காப்பாய்! 2

தாய்

கருவாகி நின்றே உருவாகி வந்து
கருமங்கள் செய்த கடவுள்
சிறுவாடு சேர்த்துத் தெருவோடு காத்துச்
சேவைக்கு நின்ற தெய்வம்
திருவோடு தூக்கும் நிலைவந்த போதும்
தியாகங்கள் செய்யும் தீபம்!

திருமாலும் அந்த சிவன்கூட எங்கள்
தெய்வத்தின் முன்னே என்ன?

3

மீனாட்சி என்ன காமாட்சி என்ன
மேலான தேவி மார்கள்

தானாட்சி கொண்டு தமிழாட்சி செய்த
தாயாரின உருவம் தானே!

கோனாட்சி செய்து கோலாட்சி செய்யும்
குன்றாத நாட்டில் கூடத்

தூனாட்சி செய்யும் துரும்பாட்சி செய்யும்
துயரங்கள் தாய்முன் இன்றேல்!

4

வற்றாத கங்கை வளமான பூமி
வகையான செந்நெல் தாயே!

முற்றாத பிஞ்சுச் செல்வங்கள் எல்லாம்
முறையாகக் காத்த தாயே!

கற்றார்கள் கூடச் சிலவேளை உன்னைக்
கால்நீட்டி உதைத்த போதும்

சற்றேனும் நெஞ்சம் தளராத தாயே!
சன்மார்க்க சங்கம் நியே!

5

மகளாகி வந்து மனையாகி நின்று
மாதாவாய் உள்ள தெய்வம்!

தகராறு செய்யும் தனிமாமி நாத்தி
தடையாக நின்ற போதும்

சுகமெல்லாம் அந்தக் குடும்பத்திற் கென்று
சுனையாகி நிற்கும் அன்னை!

செகமின்னும் இங்கே அழியாது நிற்கும்
செயலெல்லாம் அந்தத் தாயால்!

6

பேசாத பாட்டி பிதற்றாத நாத்தி
 பிடுங்காத மாமி உண்டா?
 தாசானு தாசன் ஆகாத கணவன்
 தமிழ்நாட்டில் எங்கும் உண்டா?
 கூசாது செல்வம் தாய்வீட்டில் நின்று
 கொள்ளாத மகளும் உண்டா?
 பேசாது கேட்கும் தாய்மாரின் உள்ளம்
 பிறவிக்கே அமைந்த சொத்து!

7

ஈனாத வாழை தாயாவ தில்லை
 இன்றைக்கும் உலக இயற்கை!
 மானாக நின்று மருளாத அன்னை
 மனைதோறும் இல்லை இல்லை.
 தேனாக வந்து திதிக்கின்ற தில்லை
 சிவகாமி எங்கள் தாயே!
 வானாக வந்து வரமாகத் தந்து
 வளர்க்கின்ற தெல்லாம் தாயே!

8

(வேறு)

தாயாரின் அன்புக்கு விலைஏதும் உண்டோ?
 தமிழ்சொல்லித் தந்தமுதல் தெய்வம் அவள் அன்றோ!
 தாயாகும் முன்னேதான் கணவனுக்கு மனைவி!
 தாயாகி விட்டாலோ கணவன்தான் சற்றும்
 ஆயாசம் கொள்ளாமல் திண்ணையிலே தங்கி
 ஆனந்த மாயுறங்கப் பயிற்சிகொள வேண்டும்!
 தாயாராய் ஆனவளின் அருகருகே சென்றால்
 தனியாக “சிறுபிள்ளைத் தனம்விடுக” என்பாள். 9

எண்ணத்தில் துயரத்தைக் காட்டிடவும் மாட்டாள்
 இதயமதைக் குடும்பத்திற் கர்ப்பணித்த தாலே!
 கன்னத்தில் கண்ணீரைக் காட்டிடவும் மாட்டாள்!
 கண்ணீரோ தனக்குரிய சொத்தென்ப தாலே

கன்னத்தில் அறைகின்ற கைகளுக்குக் கூடக்
கடைவிழியில் கருணைமழை பொழிகின்ற அம்மா!
கன்னத்தில் குழந்தையினை அணைக்கின்ற போது
கடவுளெலாம் அவளடியில் காட்சிதரும் சும்மா! 10

தாயும் - மகனும்

தாயாரின் இருதயத்தைக் கேட்டாளாம் ஒருத்தி
தருகின்றேன் எனச்சொல்லி வந்தானும் பிள்ளை
தாயாரை அரிவாளால் துண்டாக்கி அந்தத்
தணியாத இதயத்தைக் கையேந்திச் சென்றான்
பேயாகச் சென்றவனோ அவசரத்தில் அங்கே
பெரும்படியோ தட்டியதால் புண்பட்டு வீழ்ந்தான்
தாயாரின் இருதயமோ கண்கலங்கி அந்தத்
தனயனிடம் “அடிபலமோ” என அழுதான்
தெய்வம்! 11

தாயும் மகளும்

பெண்பார்க்க என ஒருவன் சென்றிருந்தான்; அங்கே
பெண்போலத் தனியொருத்தி நடமாடக் கண்டான்
பெண்பார்க்க வந்தவனோ அவளைத்தான் பெண்ணாய்ப்
பெருமையுடன் மனதெண்ணிப் “பிடித்திருக்கு”
தென்றான்
கண்பார்க்க நின்றிருந்த அனைவருமே சற்றுக்
கலங்கினராய் “இவள் பெண்ணின் தாய்” என்று
சொன்னார்
பெண்பார்க்க வந்தவனோ பிரமையுடன் சொன்னான்
“பிறகென்ன இவ்வீட்டில் பாட்டியும் நன்
நெ”ன்றான் 12

தாய் - தெய்வம்

தாய்தானே கோயிலென அந்நாளில் சொன்னார்
தாய்உதிர்க்கும் தாலாட்டு வேதங்கள் ஆகும்!
தாய்நெஞ்சில் வேகின்ற ஆசைகளோ என்றும்
தணியாமல் எரிகின்ற வேள்வித்தீ ஆகும்
தாய்வடிக்கும் கண்ணீரோ அபிஷேகம் ஆகும்
தளராத நடையெல்லாம் பிரகாரம் ஆகும்
தாயொலிக்கும் அழுகையெலாம் மணிமுழக்கம் ஆகும்
தாயிதயம் உயிர்த்தெய்வம்! தாயுடலே கோயில்! 13

தாயும் மகளும்

தாய்என்றும் கணக்கெதுவும் கேட்டிடவே மாட்டாள்
தாயினுக்குத் தெரியாதா நம்கணக்கு முற்றும்!
சேயினுக்குக் கணக்கெதுவும் தெரியாத போது
திருமணத்தைச்செய்துவைப்பாள் பின்தெரியும்கணக்கு
பாயினுக்குப் பக்கத்தில் வந்திருக்கும் ஒருத்தி
பாதாளம் சென்றாலும் கணக்கெங்கே என்பாள்
தாயினையே தானடக்கி வாழ்ந்தவர்கள் எல்லாம்
தாரத்தின் முன்னடங்கித் தலைபணிந்து நின்றார் 14

தாய் - தைமாதம் - சிலேடை

பொங்கல் தருவதனால் போற்றிப் புகழ்வதனால்
தங்கும் துயர்களையும் தன்மையினால் - மங்காத
காயை கனியை கதிர்மணியைத் தந்துவக்கும்
தாயை உவமிக்கும் தை 15

தாய் - தாள் சிலேடை

வெள்ளைக் குணத்தால், வினைமுடிக்கும் தன்மையினால்
பிள்ளை எனஎண்ணிப் புத்தகத்தைப் பேணுவதால்
வாய்க்கு வருவ வரைந்தும் பொறுக்கின்ற
தாய்க்கு நிகரென்பேன் தாள், 16

தாய் - சுண்ணதாசன் - சிலேடை

பாசம் இருப்பதனால் பாகாய் உருகுவதால்
தேசம் புரக்கும் தியாகத்தால் — மாசற்ற
ஈசன் இடம்மாறி ஈர்ப்பதுபோல் நம்கண்ண
தாசன் இவனுமொரு தாய்

17

பல பெண்களைப் பெற்ற தாய்

கண்ணை இமைபோலக் காக்கின்றேன் ஆனாலும்
பெண்ணைக் கொடுக்கஒரு வழியின்றிப் பேதுற்றேன்,
நல்ல திருமணத்தை நான்பேச முயலுகையில்
வல்ல பெரியவர்கள் கேட்கும்வர தட்சணைக்கு
நெஞ்சம் அயர்கின்றேன். நினைத்தாலே உயிர்போகும்!
பஞ்சம் இல்லாத பழக்கங்கள் வைத்துள்ளார்.
பெண்ணுக்குச் சீதனமாம் பெற்றோர்க்குப்

பெருந்தனமாம்

பின்னுக்குப் பலமுறையாம் கண்டசரம் கழுத்தீராம்
எண்ணெய் பருப்புவிலை எல்லோரும் அறிவார்கள்
பெண்ணெய்ப் பெற்றவர்கள் எண்ணெயிலே

கடுகன்றோ!

தேரோட்டம் என்றால் பிள்ளையினைப் பெற்றோர்க்குப்
போராட்டம் அன்றோ! புரியாத சீர் முறைகள்
வீட்டைக் கெடுத்து விளையாடும் வேளையிது!
பாட்டைக் கேட்கும் பண்புடையீர்! இன்றுமுதல்
தாயின் கொதிப்பறிவீர் தாய்மையினை நன்கறிவீர்
சாயும் பழக்கங்கள் சாய்ந்தொழிய வழிசெய்வீர்!
செல்வம் கேட்காமல் செல்வியினைக் கொள்ளுங்கள்
உள்ளம் வருந்தாமல் உரையாட முயலுங்கள்
என்றே கூறி எல்லோர்க்கும் நன்றிசொலி
நன்றே செல்கின்றேன் நான்,

18

14. துறவறம்

(கோனாபட்டு முத்தமிழ் மன்ற மூன்றும் ஆண்டுவிழாக்
கவியரங்கில் 16-1-73 அன்று பாடியது)

கோணாது கவிகேட்கும் கோனா பட்டுக்
குடிமக்காள்! பாவலரே! அரங்க மெல்லாம்
காணாத கேட்காத கவிதை பாடிக்
கற்கண்டுப் பாமழையைப் பொழிய வைத்துத்
தூணாக நின்றோரும் வளைய வைக்கும்
துணிவுடைய கவித்தலைவ! அருமை நண்ப!
மானாக மறுகுகிறேன் கவிதை என்றால்!
மயக்கத்தில் பாடுகிறேன் வணக்கம் ஏற்பீர் 1

இல்லறத்தில் இருப்பவன் நான் என்னைப் பார்த்தே
இல்லாத துறவறத்தைப் பாடச் சொன்னார்.
இல்லறத்தைத் துறவறமாய் ஆக்கிக் கொண்டே
என்பணியில் முன்னேற முயல்ப வன்யான்!
இல்லறத்தில் காசுடனே உறவு முண்டே!
இயல்பாகத் துயக்கின்ற இன்ப முண்டே!
நல்லறமாம் துறவறத்தில் காசே இல்லை
நானே எனும் நினைப்பில்லை; துயரமில்லை! 2

தலைப்பான துறவறத்தை எண்ணிக் கொண்டே
தலையணையில் தலைவைத்தேன், எண்ண எண்ண
மலைப்பாக இருந்ததனால் தூங்கிப் போனேன்
மறுநிமிடம் தலையணையில் பங்கு கொண்டு
தலைப்பாகைத் தலையொன்று தவழக் கண்டேன்
தெரியமாய்ச் சொல்கின்றேன் மனைவி அல்ல
“தலைப்பாகைத் தலையாநீ யார்நீ” என்றேன்
“தம்பீ நான் வெறுந்துறவி பார்” என் றுனே 3

“துறவெடுத்த நோக்கமென்ன? சொல்என்” நேன்நான்

“தொழிலெடுக்கப் புறப்பட்டேன்; நிலைய மெல்லாம்
கரமெடுத்துக் கும்பிட்டேன்; வேலை யில்லை.

காசெடுத்தோர் வேலைபெற அனாதை நின்றேன்
தரமெடுத்த பணிக்கெல்லாம் மனுப்போட் டேன்நான்
தமிழெடுத்த தன்மையினால் திருப்பி விட்டார்.

மரமெடுத்த காட்சியினை எங்கும் கண்டேன்

மனமெடுத்த மனிதரினை எங்கும் காணேன். 4

ஆதலினால் துறவெடுத்தேன் தம்பீ! இந்த
ஆர்ப்பாட்ட உலகத்தில் துறவே நன்று”

“காதலிநீர் மூழ்கியதும் உண்டா.” என்றேன்

“காதலியும் கைவிட்டாள் தோல்வி கண்டேன்.

கூதலிலே வாடுகையில் குளிரே வாட்டும்

குளத்தினிலே மூழ்கிடினோ வாட்ட மில்லை.

ஆதலினால் துறவெடுத்தேன் உறவே இல்லை;

அடியேனை வாட்டுவதும் இல்லை” என்றான். 5

“உலகத்தில் விலையில்லாப் பொருளை எல்லாம்

உலகத்தார் எறிந்திடுவர்; அதனை எல்லாம்

நலமாக ஏற்றிடலாம் ஐயா” என்றேன்

“நன்றுசொனாய்; உலகத்தார் நீத்த தெல்லாம்

நயமில்லா எருக்கம்பூ, மண்டை ஓடு,

நஞ்சுடனே கொடும்பாம்பு, சுட்ட சாம்பல்

தலமான சுடுகாடு தானே இந்தத்

தாரணியில் மக்களெல்லாம் விட்டு வைத்தார். 6

எவனொருவன் விரும்பாத பொருளை எல்லாம்

ஏற்றிடநான் ஓடுகையில் போட்டி யாகச்

சிவனொருவன் நின்றிட்டான் எல்லாம் கொண்டான்

சிறியேற்குச் சுடுகாடும் கிடைக்க வில்லை

அவமுடையேன் பூணவென எதுவு மில்லை;
 ஆதலினால் துறவினையே பூண்டேன்” என்னுன்
 “தவமுடையாய் துறவாலே கண்ட தென்ன?
 தமிழாலே பகர்க” எனத் தண்ட னிட்டேன் 7

“துறவிக்கு மன்னனொரு துரும்பே” என்னுன்
 “துறவிஎலாம் மன்னர்க்குத் தொண்டு செய்தே
 உறவினிலே வாழ்வதுவும் ஏனோ” என்றேன்
 உலகினிலே இவர்களெலாம் துறவி அல்லர்;
 பிறவியிலே ஒன்றென்னுன்; பேச்சால் மட்டும்
 பேணுவது துறவல்ல, மக்க ளுக்குத்
 துறவினிலே தொண்டெல்லாம் புரிய வேண்டும்
 தூசிக்கும் கீழாகச் சரிய வேண்டும்” 8

“தொழில்களிலே துறவினையும் ஒன்றாய் ஆக்கித்
 தொழில்செய்வோர் உள்ளனரா” என்றேன்
 அன்னுன்

“எழில்செய்யும் முண்டாசு, தாடி, மீசை,
 ஏறிவரும் பல்லக்கு, வாக னங்கள்
 வழிஎல்லாம் வரவேற்பு, தோர ணங்கள்
 வற்றாத பணங்காசு, பதவி யோடு,
 விழிகூ ட்டும் மாதரினம் உடையோ ரெல்லாம்
 விடியாத துறவியரே வெட்கம்” என்னுன் 9

மடங்களிலே துறவியரின் கையில் இன்று
 மனம்போலப் பெருங்கொத்துச் சாவி நின்றே
 உடம்பெல்லாம் புரள்கிறதே, துறவி யர்க்கே
 உரியதுவா சாவி?” என உரத்துக் கேட்டேன்
 “கடம்பூண்ட துறவியர்க்குச் சாவி இல்லை
 கனமான ஆசையெலாம் சாவி ஆகத்
 திடம்பூண்ட காவியதே உரிமை” என்னுன்
 தெரிந்திடுவீர் காவிக்குச் சாவி இல்லை, 10

“இல்லறத்தில் துறவுண்டா” என்று கேட்டேன்
 “இடையிடையே உண்”டென்றான் எவ்வா
 றென்றேன்

“பொல்லாத மனைவியவள் ஒதுக்கும் போது
 புரியாத துறவுண்டு; பெற்ற பிள்ளை
 சொல்லாமல் ஓடுகையில் துறவும் உண்டு
 சொக்கட்டான் இறப்பினிலே துறவும் உண்டு
 வெல்லாத அரசியலில் துறவும் உண்டு
 வீரத்தில் தோற்கையிலும் துறவு தானே!” 11

“மிச்சமெதும் துறவினிலே உண்டா?” என்றேன்
 “மேலான துறவியர்க்கே உலகில் என்றும்
 அச்சமில்லை” என்றிட்டான் செத்துச் செத்தே
 அவனியிலே வாழ்கின்றீர்; அடிமை வாழ்க்கை
 மிச்சத்தைப் பணமென்றும் புகழே என்றும்
 மேதினியில் சொல்கின்றீர்; ஈவே இல்லை
 துச்சத்தை இன்பமெனத் துதிசெய் கின்றீர்!
 துறவுற்றால் உலகெல்லாம் தூசி” என்றான் 12

“ஐயாநீர் துறவாலே என்ன கண்டீர்!
 அடியேனுக் குரை”என்றேன்; “அந்த நாளில்
 பையாநான் வேலைக்காய் வீடு தோறும்
 படியேறிக் கெஞ்சியதோர் அடிக ளெல்லாம்
 மெய்யாக என்முன்னே வந்து நின்று
 மேடைஎலாம் தாள்பணிந்து கரங்கள் கூப்பிச்
 செய்யாத பணிஎல்லாம் செய்கின் றார்கள்
 செய்ததெது மேல்கீழாய்? துறவு தானே!” 13

“பாருலகில் பெருந்துறவி யார்?” என் றேன்நான்
 “பட்டினத்தார் துறவென்றான்; “பகை முடிக்கும்
 போருலகில் பெருந்துறவி யார்?”என் றேன்நான்
 “புகழ்மிக்க பேரரசன் அசோகன்” என்றான்

“ஊருலகில் பெருந்துறவி யார்?” என் றேன் நான்
 “உலகத்தில் சமயத்தில் விவேகா நந்தர்;
 பேருலகில் இல்லறத்தில் காந்தி அண்ணல்
 பெரிதான் இலக்கியத்தில் இளங்கோ” என்றான் 14

துறவினை நான் விரும்புகின்றேன் உன்னைக் கண்டால்
 துணைவியினைக் கண்டவுடன் துறவைக் காணும்.
 பிறவியினை வெறுக்கின்றேன் துயரைக் கண்டால்!
 பெருந்துறவை வெறுக்கின்றேன் உலகைக்
 கண்டால்
 உறவினை நான் வெறுக்கின்றேன் ஏமாற் றத்தில்
 உடைமையினை வெறுக்கின்றேன் வரிஏற் றத்தில்!
 துறவினை நான் வெறுக்கின்றேன் போலி கண்டால்
 துணைசெய்து வழிகாட்ட வேண்டும்” என்றேன் 15

“நான் என்றும் எனதென்றும் சொல்லு கின்ற
 நடைவண்டி இல்லாமல் நடக்க வேண்டும்
 மான் என்றும் மயிலென்றும் சொல்லு கின்ற
 மங்கையெனும் தண்டையினைக் கழற்ற வேண்டும்
 தேனென்றும் பாலென்றும் சொல்லு கின்ற
 தெவிட்டாத தங்கநகை களைய வேண்டும்
 ஊன் என்றும் உயிர் என்றும் சொல்லு கின்ற
 உலகாசை இடைநாளை ஒதுக்க வேண்டும் 16

ஈதெல்லாம் ஒதுக்கியதோர் பிள்ளை தானே
 இயல்பாகத் துறவென்னும் பாதை நோக்கிச்
 சாதென்று நடந்திடலாம்; மடியில் கட்டிச்
 சாதங்கள் கொணர்ந்திடுவோர் துறவி ஆகார்.
 கடெல்லாம் தோடுகளும் குண்ட லங்கள்
 கழுத்தெல்லாம் ஆபரணம், தங்கக் கிரீடம்
 மாதரெலாம் பவனிவரத் துறவி கண்டால்
 முனிதரவர் என்றெண்ணிச் சேர்த்துக் கொள்வீர்! 17

எங்கிருந்தோ புறப்பட்டோம்; உலக வாழ்க்கை
 இன்னலிலே அகப்பட்டோம்; தேய்ந்து தேய்ந்து
 சங்கிருந்து புறப்பட்ட ஒலியைப் போலச்
 சடுதியிலே மறைகின்றோம்; மனித னாக
 இங்கிருக்கும் வேளையிலே அறிவு வந்தோர்
 இறையிருக்கும் இடம்தேடித் துறவு பூண்டார்
 நுங்கிருக்கும் நீராக முடங்கி வாழ்வோர்
 நுனியிருக்கும் எமன்கையில் உணவாய் ஆவர்! 18

பற்றற்றான் பற்றினையே பற்ற வேண்டும்
 பாசமுடன் ஆசையெலாம் எற்ற வேண்டும்
 கற்றதெலாம் இறையடியைத் தொழுவ தற்கே!
 காசினியில் துறவறமே பெரிய” தென்றான்
 “மற்றென்ன நானுமினித் துறவி” என்றே
 மார்தட்டி எழுந்திட்டேன்; மனைவி என்னைக்
 “கற்றதெலாம் தூக்கத்தில் பிதற்றல் போதும்
 கடைக்குட்டி எழுந்துவிடும் தூங்கும்,” என்றாள் 19

அக்கணமே வாய்முடி அமைதி ஆனேன்
 அடியேனின் துறவெல்லாம் கனவில் தானே!
 இக்கணமே சொல்கின்றேன் துறவைப் பற்றி
 எழுதுவதும் பேசுவதும் சுலபமாகும்
 மக்களெலாம் ஒருசிறிது துறவு கொண்டால்
 மாநிலத்தார் வாழ்க்கையெலாம் இராம காதை!
 பொக்கெனவே என்னுறவி போய்விட் டானே!
 போனவனைத் தேடுதற்கே புறப்பட்ட டேனே! 20

15 உவகை

(திருப்பூர் அருள்நெறி வார வழிபாட்டுத்
திருக்கூட்ட 19 ஆவது ஆண்டு மாநாட்டுக்
கவியரங்கில் 10-2-73 அன்று பாடியது)

அருள்நெறிக்கு வழிபாட்டுக் கூட்டம் கூட்டி
அன்போடு பணியாற்றும் திருப்பூர் மக்காள்!
பொருள்நெறியில் உலகத்தார் போகும் போது
பொன்னான அருள்நெறியைப் பரப்பி நீண்ட
இருள்நெறியை விலக்குகிறீர்! உங்கட் கென்றன்
இதயத்தால் வணக்கங்கள் கோடி கோடி!
அருள்நெறியின் அரங்கத்தில் கவிதை பாடும்
அன்புடைய பாவலர்காள்! வணக்கம் நன்றி! 1

நகையாலே உமையெல்லாம் நகைக்க வைத்தார்.
நலமான அழகையையும் நடத்தி வைத்தார்
பகையான அச்சத்தைப் பாடி விட்டார்
பாராத வீரத்தைப் படம் பிடித்தார்
தகைசான்ற காதலையும் தமிழில் தந்தார்
தன்னிகரில் வெகுளியையும் தரமாய்த் தந்தார்
மிகையென்ற உவகையினைக் கடையில் இட்டார்?
மேலான உவகையது கடையில் கிட்டா. 2

உவகைகளில் மகிழ்ச்சி என உணர வேண்டும்
உவமைஎதும் உவகையினுக் கில்லை இல்லை.
உவகையது வாழ்க்கையிலே இல்லை என்றால்
உலகமெலாம் சுடுகாடாய் மாறித் தோன்றும்
உவகையினால் உள்ளத்தில் வளர்ச்சி தோன்றும்
உதட்டினிலே புன்னகையாம் எழுச்சி தோன்றும்
உவகையினால் முகத்தினிலே மலர்ச்சி தோன்றும்
உவகையது மறைந்திட்டால் தளர்ச்சி தோன்றும் 3

செல்வத்தால், அறிவாலே, புணர்ச்சி யாலே,
 சிறப்பான வினையாட்டால் உவகை தோன்றும்!
 தொல்காப்பி யன்சொன்ன நிலக்க ளன்கள்
 தொன்றுமுதல் இன்றுவரை மாற வில்லை
 செல்வத்தைக் காணும் ரூபாய்ச் சீட்டில்
 சேர்க்கின்றார் ஒருலட்சம் உவகை தானே!
 செல்வத்தைத் திருஎன்றே சொல்வர் அன்றோ!
 செல்வத்தின் ஊர்என்றால் திருப்பூர் தானே! 4

திருப்பூரில் பனியனையே காண்பார் உண்டு
 திருவற்ற சனியனையே காண்பார் உண்டோ?
 திருப்பூரில் செல்வத்தால் உவகை தானே;
 திருவற்ற வறுமையினால் அழுகை உண்டோ?
 திருப்பூரில் எல்லோரும் குமரர் தானே;
 தித்திக்கும் காதலினால் உவகை தானே
 திருப்பூரில் கல்விக்கும் வினையாட் டுக்கும்
 தினையளவு குறைவுண்டா? இருந்தால் சொல்வீர்! 5

கஞ்சியினைக் குடித்தாலும் உவகை உண்டு
 கள்ளினையே குடித்தாலும் அழுகை உண்டு
 செஞ்சொலினைப் பேசுவதால் இன்பம் உண்டு
 சீற்றமுறப் பேசுவதால் துன்பம் உண்டே!
 அஞ்சொலிள மங்கையினால் காமம் உண்டே!
 அறிவுடைய குழந்தையினால் புகழும் உண்டே!
 பஞ்சுமண மெத்தையிலே உறக்கம் உண்டே
 பாவையவள் தோள்களிலே துறக்கம் உண்டே! 6

தேர்தலிலே வென்றவர்கள் திண்டுக் கல்லே!
 தேர்தலிலே தோற்றவர்கள் நாமக் கல்லே!
 ஏர்முனையில் வென்றவர்கள் சம்பா நெல்லே!
 ஏர்முனையில் தோற்றவர்கள் கம்பம் புல்லே!

போர்முனையில் வென்றவர்கள் பூத மாவர்!

போர்முனையில் தோற்றவர்கள் சாத மாவர்!

தேர்வுகளில் வென்றவர்கள் மாணாக் கர்கள்

தேர்வுகளில் தோற்றவர்கள் தலைவர் அன்றோ! 7

ஆறுகுளம் சோலைளாம் ஆடி வந்தால்

அழகுண்டு; பூரிப்பால் உவகை உண்டே

ஆறுகளில் புனிதமிகு கங்கை தன்னில்

ஆடியவை காசியினில் உவகை கொள்ளும்!

மாறுதலத் தைஎன்றால் மகிழ்ச்சி தானே.

மார்கழியும் பெண்ணுக்கே உவகை உண்டோ

சாறுதலைப் பசி என்றால் உணவு தோன்றும்

சபைமார்க்கச் சித்திரையில் அப்பர் தோன்றும் 8

உவவுற்ற நாட்களிலே உவகை தோன்றும்

உயர்வுற்ற கல்வியினால் உவகை தோன்றும்

தவமுற்ற பேர்களுக்கும் உவகை தோன்றும்

தமிழ்கற்ற நெஞ்சினிலும் உவகை தோன்றும்

கவவுக்கை மகிழ்ச்சியிலே காதல் தோன்றும்

கடைக்கண்ணின் வீச்சினிலே சொர்க்கம் தோன்றும்

நிலவுக்கே போனாலும் மனித உள்ளம்

நெடுந்துயரம் மறந்தாலே உவகை தோன்றும். 9

பிறருக்குக் கொடுப்பதனால் உவகை தோன்றும்

பிறர் உவகை நமக்கின்பம் பயப்ப தாகும்.

திறமாகப் பாடுவதும் உவகை ஆகும்

தெளிவாக ரசிப்பதுவும் உவகை ஆகும்

பிறர்கொள்ளும் துன்பத்தில் உவகை கொள்வோர்

பெருகுகிறார்; ஈதெல்லாம் உவகை அல்ல!

பிறர்துன்பம் கண்டவழி உவகை கொண்டால்

பிணந்தின்னும் கூட்டத்தில் சேர்க்க வேண்டும் 10

எனதொருகண் போனாலும் பரவா யில்லை
 எதிர்வீட்டான் கண்ணிரண்டும் போக வேண்டித்
 தனம்கேட்டு வரம்கேட்டு மகிழ்ச்சி கொள்ளும்
 தன்மைஉளார் இந்நாளில் தழைத்து விட்டார்!
 வனம்கேட்டு மணிமுடியைத் துறந்த வள்ளல்
 வாட்டமெதும் காட்டாமல் உவகை கொண்ட
 மனமுடையான் இராமபிரான் சென்ற பாதை
 மாநிலத்தார் அனைவரும்பின் பற்ற வேண்டும். 11

தலந்தோறும் சுற்றிவரல் உவகை ஆகும்
 தமிழாலே இறைவணங்கல் உவகை ஆகும்.
 கலந்தோறும் ஏறிநெடுங் கடல்கள் தாண்டிக்
 காசுபணம் ஈட்டியதும் உவகை ஆகும்
 நலந்தானு எனக்கேட்டல் உவகை ஆகும்.
 நல்லோரைக் காண்பதுவும் உவகை ஆகும்.
 குளந்தோறும் ஜலக்கிரீடை செய்வோர் இன்று
 குடிப்பதுவும் ஆடுவதும் உவகை தானோ? 12

காரிகைக்குக் காஞ்சிபுரம் உவகை ஆகும்
 காந்திக்குக் கதரன்றோ உவகை ஆகும்
 நாரினிலே பூவுக்கே உவகை ஆகும்
 நாற்றத்தில் கொசுவுக்கே உவகை ஆகும்
 ஏரினிலே உழவர்க்கே உவகை ஆகும்
 ஏடுகளோ புலவர்க்கே உவகை ஆகும்
 பாரினிலே மன்னர்க்கே உவகை ஆகும்
 பஞ்சாங்கம் ஐயர்க்கே உவகை ஆகும். 13

சாப்பாடு போடுவது திருமணத்தில் உவகை
 சடைப்பின்னல் போடுவது பெண்களுக்கே உவகை
 கூப்பாடு போடுவதோ ஊர்வலத்தில் உவகை
 குழந்தைகுட்டி போடுவது கொஞ்சகாலம் உவகை

தாழ்ப்பாளைப் போடுவது நள்ளிரவில் உவகை
 தத்துவங்கள் பேசுவது மேடையிலே உவகை
 யாழ்ப்பாணத் தமிழ்பேசல் திரைப்படத்தில் உவகை
 யாரிடமும் பொய்பேசல் அரசியலில் உவகை 14

வள்ளலிடம் அன்றொருநான் துணைநாடிச் சென்றேன்
 “வாருமய்யா நீர்வந்த காரணம்என்?” என்றான்
 “பள்ளத்து நீர்போலப் பாடிவந்தேன்” என்றேன்
 “பரிசளித்துக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று”

சொன்னேன்

வெள்ளமென நெய்கின்ற கோவையதன் வேட்டி,
 விதவிதமாய்க் குவிகின்ற திருப்பூரின் பனியன்
 கள்ளமிலாப் பழநியதன் தனிப் பஞ்சா மிர்தம்
 காய்கேயப் பசுக்களெலாம் கறக்கின்ற பால்நெய் 15

பொள்ளாச்சிச் சந்தையிலே போய்ப்பார்த்துக் கொள்க
 பொறந்ததுவோ நான்தாரா புரமென்று சொன்னான்
 வெள்ளமெனப் பாடிவந்தேன் ஒன்றிரண்டு கேட்டால்
 விருப்பமுடன் சொல்வேன்நான் எனமீண்டும்

சொன்னேன்

கள்ளமிலாப் புலவீரநீர் கனிபாடி நின்றால்
 கணக்காக எரிகின்ற விளக்கணைந்து போகும்
 தள்ளவிலை; விளக்கணைந்து போவதற்கு முன்னே
 தமிழெடுத்துப் புறப்பட்டுப் போய்வாரும்” என்றான்

வரும்பொழுது வள்ளலிடம் உகையுடன் வந்தேன்
வழிகாட்டிப்போகையிலே அழுகையுடன்சென்றேன்
எறும்பூரக் கற்குழியும் என்றெல்லாம் சொல்வர்
இரும்பாலே இதயத்தைப் படைத்தவர்க்கு முன்னே
கரும்பூறும் தமிழ்கொண்டு சென்றாலும் என்னே?
கனிபாடும் புலவரெலாம் வரவேற்றுப் போற்றித்
திரும்பாத புலவனையும் திருப்பியதால் இவ்வூர்
திருப்பூராய் ஆயிற்றோ? செல்வமெலாம் சேர்க! 17

வாரவழி பாட்டிற்கு வந்ததொரு கழகம்
வற்றாத பெரும்பணிகள் செய்கின்ற தன்மை
ஈரவழி! ஆனதனால் கவிதைஎலாம் இங்கே
இனிக்கின்ற தென்பேன்நான்; எங்கட்கு நீங்கள்
தூரவழி ஆனாலும்; செய்கின்ற சேவை
தொண்டுவழி என்பதால் வணக்கங்கள் கோடி!
போறவழி தெரியாத உலகத்தில் இந்தப்
புதியவழிநிலைக்கட்டும் வணக்கங்கள் நன்றி! 18

16. இலங்கை

1 திருக்கோணமலை - திருக்கோணேசுவரர்

எப்புறமும் மலைகுழ மரங்கள் குழ
 இதயத்தைக் கவர்கின்ற மான்கள் குழத்
 தெப்பமெனக் கிடக்கின்ற கடலின் காற்று
 தென்றலெனப் பாடிவர, துறைமு கத்துள்
 கப்பலெலாம் கொடிகட்டி வணக்கம் செய்யக்
 கற்பாறைக் கோட்டையெலாம் அரணாய் நிற்க.
 செப்பரிய புகழ்கொண்ட ஈசா! எங்கள்
 திருக்கோண மலைவாழும் தேவே போற்றி!

2 யாழ்ப்பாணம் - நல்லூர்க் கந்தசாமி கோயில்

ராவலரின் யாழ்ப்பாண மண்ணைத் தொட்டால்
 நரகத்தில் இருப்போர்க்கும் உய்வு தானே!
 ஆவலுடன் “யாழ்நூலைத்” தந்த பூமி
 அருந்தமிழை வளர்க்கின்ற ஈழ பூமி!
 பாவலர்கள் எல்லோர்க்கும் தாயாய் நின்று
 பக்தியினை வளர்க்கின்ற யாழ்ப்பாணத்தின்
 தேவதேவே! நல்லூர்காண் கந்த சாமி
 திருவடியைத் தொழுதோர்க்கு முக்தி தானே!

3 நுவரெலியா

[7000 அடி உயரம் உள்ள மலை. இங்கு
 தான் சீதை சிறையிருந்த அசோகவனம்
 இருக்கிறது].

பச்சைநிறக் கம்பளமே திட்டுத் திட்டாய்ப்
 பதித்ததுபோல் தேயிலைகள் மலைகள் எங்கும்
 இச்சையுடன் வளர்ந்தோங்கி உள்ளம் ஈர்க்கும்
 எழில்காணக் கோடிக்கண் வேண்டும் வேண்டும்.
 கச்சிதமாய் அமைந்துள்ள ஹாக்ளா தோட்டம்,
 கங்கைநதி அருகமைந்த சீதா கோயில்
 அச்சமிலா சீதையவள் சிறையி ருந்த
 அசோகவனம் அத்தனையும் நெஞ்சம் ஈர்க்கும்! 1

மஞ்சுதவழ் தோட்டங்கள், கான கங்கள்,
 மலைமுடிகள், தேயிலையின் கம்ப ளங்கள்,
 கொஞ்சுகின்ற குளிர்தென்றல், கங்கை யாறு,
 குரங்காடும் பெருமரங்கள், இனிய பூக்கள்,
 அஞ்சவரும் பாதலங்கள், அருவிக் கூட்டம்,
 அடுக்கடுக்காய்த் தென்னேமரம் பறவைக் கூட்டம்
 துஞ்சுகின்ற நுவரெலியா இயற்கைக் காட்சி
 துன்பமெலாம் துடைக்கின்ற இலங்கைக் காட்சி 2

17 குன்றக்குடி முருகன்

குன்றக் குடிமுருகா! கூர்வேல் தவழ்முருகா
மன்றில் கவிக்கேட்க மயிலேறி வருமுருகா!

சின்னஞ் சிறுமலையில் சிங்கார வடிவேலா!
என்ன நலங்கருதி எழுந்தருளி வந்தாயோ?

நீரின் வளமில்லை நிலத்தின் வளமில்லை
ஊரின் வளமில்லை உபயோகம் எதுமில்லை.

பாறை மலையில்நீ பாராள வந்தாயோ?
சூரை வதம்செய்து சுகம்காண வந்தாயோ?

வள்ளி தெய்வானை வடிவேலா! அருகிருக்கப்
புள்ளி மயிலேறிப் புறப்பட்டு வந்தவனே!

ஆறு முகக்கோலம்! அழகு திருக்கோலம்!
கூறும் அடியார்கள் குளிரும் எழிற்கோலம்

பூசும் திருநீறு பொலிவுறவே பூமலை
வாசம் புரள்கின்ற வடிவேலா! மாமலைகள்

தோறும் குடிகொண்டு தொழில்செய்து வந்தாலும்
நாரும் மணக்கஇவண் நயமாக வந்தாயோ?

மருது பாண்டியரின் மண்டபங்கள்; தேவரெலாம்
தொழுது வலம்செய்யும் தொண்டர்குழாம்;

வணிகரெனும்

செட்டி நாட்டாரின் திருப்பணிகள்; சீருடனே
கொட்டிக் கொடுக்கின்ற குன்றக் குடிஅடிகள்

சேவை வளமெல்லாம் சேர்ந்தாலும் எம்கவிதை
தேவை எனக்கருதும் திருமுருகா! உன்னருளால்

பாடல் எழுதுகிறோம்; அதுகேட்டு மயிலேறி
ஆடல் புரிவாய் அயில்வேலா! சரவணமாம்

பொய்கை நீர்போலப் புவனத்தில் யாம்பாடத்
தெய்வ வரம்தருவாய் தினம்!

(வேறு)

திருத்தணிகை பழநிமலை காக்கிவாடம் பட்டி
திருமுருகன் பூண்டியுடன் பரங்குன்றம் செந்தூர்

விருத்தனென நீவந்த கதிர்காமம் சிக்கல்
விளைவயலூர் சாமிமலை பழமுதிர்ந்த சோலை

கருத்தமுகில் மழைபொழியும் மருதமலை யோடு
கலாபமயில் ஆடிவரும் விராலிமலை கண்டு

பொருத்தமுற மயிலுருவாய்த் திகழ்குன்றக் குடியில்
புள்ளிமயில் ஏறிஅருள் பொழிமுருகா! போற்றி!

18. திரு. மோகன்குமாரமங்கலம்

(மத்திய அரசின் இரும்பு உருக்கு அமைச்சர்)

சேலத்து மாம்பழமே! சுப்ப ராயன்
 சீர்மணக்கப் பிறந்ததமிழ் அமைச்சர் ஏறே!
 காலத்தை உணர்ந்ததனால் உழைத்து நாட்டில்
 கண்ணான சமதர்மம் பூக்க வைக்கக்
 கோலத்தை இடுகின்றாய்; போடும் கோட்டில்
 குன்றாத இமயமென வளரும் நாடு!
 ஞாலத்தைக் காக்கவென குளு ரைத்து
 நாடெல்லாம் சுற்றிவரும் தலைவா! வாழ்க!

இந்தியாவை மதியாத வெளிநாட் டார்கள்
 இந்திராவை மதிக்கவெனக் கற்றுக் கொண்டார்.
 இந்திராவும் மதிக்கின்ற அமைச்சர் ஏறே!
 இரும்பெல்லாம் உனைக் கண்டால் உருகு தய்யா!
 சந்திரனை ஆண்டிடலாம்; ஆனால் இந்தத்
 தாய்நாட்டை ஆளுவது சுலப மல்ல!
 மந்திரமோ எனநாடு காக்கும் குமார
 மங்கலமே! மோகன்! நீர் வாழ்க வாழ்க!

19. சுண்டல்

(ஆத்தங்குடி முத்துப்பட்டணம். திருலோக நாயகி அம்பாள் கோயில் கும்பாபிஷேகக் கவியரங்கில் 16—5—73 அன்று கவிஞர் திரு. நாரா. நாச்சியப்பன் தலைமையில் பாடியது)

லோக நாயகி அம்பாள்

அழகான தென்னை நிழலான வேம்பும்
அரசாட்சி செய்யும் மேட்டின்
குளமோரம் கோயில் கொண்டுள்ள தாயே!
குற்றங்கள் போக்கு வாயே!
தலமான ஆத்தங் குடிமுத்துப் பட்ட
ணம்காக்கும் எங்கள் செல்வி!
நலமான எல்லாம் அடியார்க்கு நல்கும்
திரிலோக நாயகியே!

1

(வேறு)

குளநீரும் காய்ந்ததனால் பறவைக் கூட்டம்
குடியேறும் காலத்தில் இறைவிக் கிங்கே
நலமாகக் குடமுழுக்கை நடத்து கின்ற
நகரத்தார்ப் பெருமக்காள்! கற்ற சான்றீர்!
வளமாக இருந்தாலும் வறுமைப் பட்டு
வறண்டாலும் பழங்கால வழிபாட் டிற்குக்
கலங்காமல் பொருள்நல்கிக் காத்து நிற்கும்
கண்கண்ட தெய்வங்காள் வணக்கம் கொள்வீர்!

கடவுளும் கவிதையும்

பாட்டென்றால் கடவுளுக்குப் பாயா சம்காண்
 பரமனுக்குப் பிடித்ததனால் பரமா னம்காண்!
 வீட்டினிலே விருந்துண்டு முடித்த பின்னே
 விருப்பமுடன் பாயாசக் கவிதை கேட்கக்
 கூட்டமுடன் வந்துள்ள விருந்தி னர்காள்!
 குவலயத்தில் தேவாரம் வாச கம்போல்
 பாட்டுத்தான் இறைவனுக்குப் பதமாய் நிற்கும்!
 பாடியபின் இறைவனவன் பாதம் நிற்கும்! 3

பாதத்தில் நிற்கின்ற கவிஞர் தம்முள்
 பலபேர்கள் உள்ளூரின் மேள மாவர்!
 காதத்தில் உள்ளவன்நான் வெளியூர் மேளம்!
 கவிநாச்சி யப்பனுக்குப் பக்க மேளம்!
 சாதத்தில் நெய்ப்போலக் கவிதை கொட்டும்
 சங்கத்துக் கவித்தலைவா! உன்றன் பாட்டைச்
 சீதனமாய்க் கொள்கின்றார்; என்றன் பாட்டைச்
 சீராட்டாய்க் கொள்கவெனக் கேட்கின் றேனே! 4

சுண்டல்

எப்பொழுது வரும்சுண்டல் என்றெண்ணி இங்கே
 எழுந்தெழுந்து பார்க்கின்ற என்னருமைப் பெரியீர்
 இப்பொழுது சுண்டலெலாம் விலைஏறிப் போச்சே!
 இருக்கின்ற சுண்டலிலும் கல்மண்ணே ஆச்சே
 தப்பெதுவும் என்பாட்டில் கண்டிரே ஆனால்
 தனிமிளகாய் என்றெண்ணி ஒதுக்கிநலம் கொள்வீர்!
 எப்பொழுதும் கடைசிவரை இருப்பதுதான் சுண்டல்
 இருந்தபினே கிடைப்பதுதான் இணையில்லாச்
 சுண்டல் 5

வேறு

விட்டால் போதுமென வீற்றிருக்கும் பேரவையீர்!
கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டிருக்கும் தாய்மாரே!
வீட்டில் சாப்பாடு தூங்குகின்ற வேளையிலே
பாட்டு முடியாதா? பாவலர்கள் போகாரா?
தெரியாமல் வந்து திண்டாடிப் போனோமே
கறிகாயும் சோறு கவிதைக்கு நல்லதென
எண்ணும் உங்கட்கோ இளஞ்சுண்டல் தருகின்றேன்
உண்ணிடுவீர் இங்கே உவந்து.

6

ஒவ்வொருவருக்கும் பிடிக்கும் கவிதை

தேர்தலிலே நிற்போர்க்கு “வாக்குண்டாம்” பிடிக்கும்
தினந்தோறும் மனுப்போட்டு வேலையின்றிச் சுற்றிச்
சோர்ந்தோர்க்குக் “கற்றதனால் ஆயபயன்” பிடிக்கும்
சுகமிழந்த பேர்களுக்கோ “அல்லல்போம்” பிடிக்கும்
கார்முகிலாம் கல்வியினைக் கல்லாத பேர்க்கோ
“கல்லாத பேர்நல்லர்” கவியன்றோ பிடிக்கும்
ஊர்தோறும் கோயிலுக்கு வருவோர்க்கோ சுண்டல்
உவந்ததெனச் சொல்லுதற்கும் ஒருகவியா
வேண்டும்?

7

சுண்டல் பெறுதல்

ஊர்காக்கும் கோயிலிலே சுண்டல் என்றால்
உலகத்துக் குழந்தைஎலாம் அங்கே நிற்கும்.
பேர்பெற்ற சிலபிள்ளை இருகை நீட்டும்
பிடுங்குகின்ற சிலபிள்ளை தானே அள்ளும்
சீர்பெற்ற சிலபிள்ளை தாவிச் சுண்டல்
சிறுசட்டி தனைக்கொண்டே ஓடும்; மற்றும்
பேர்பெற்ற சிலஊரில் வழங்கு வோரே
பெரும்பகுதி சுண்டலினைக் கொண்டு செல்வார்

8

சுண்டல் பேசுதல்

கோயிலிலே பக்தியுடன் நுழைய வேண்டும்
 கும்பிட்டுப் பழந்தேங்காய் படைக்க வேண்டும்
 தாயினுக்குப் பூமஞ்சள் குங்கு மங்கள்
 தன்னிகரில் விளக்குத் தேர்எல்லாம் உண்டே
 ஆயிரங்கள் இருந்தாலும் ஆல யத்தில்
 அடியேன் நான் இல்லைஎனில் என்ன உண்டு?
 வாயிலிலே நான் நிற்பேன்; வருவோர் போவோர்
 வாயிலெலாம் நான் நிற்பேன்; நான்தான்
 சுண்டல்! 9

சிறியதொரு சட்டியிலே என்னை வைத்துச்
 சிலவாகத் தருவார்கள்; என்னைக் கண்டால்
 பெரியோரும் கைநீட்டி வாங்கு வார்கள்
 பேருலகில் நீட்டாதார் கையை எல்லாம்
 அறியாமல் நீட்டிடவே வைப்பேன் நாட்டில்
 அயராமல் பாடுபடும் உழவன் வீடு
 தெரியாமல் நான்பிறந்த வீடு! கோயில்
 தினந்தோறும் நான்புகுந்த வீடு! காணீர்!! 10

கோயில்உள்ள இடத்திலெலாம் கூட்ட மில்லை
 கோயிலுக்குள் நானிருந்தால் கூட்ட முண்டு
 சேயினுக்குத் தாயினிடம் பக்தி போல
 செந்தமிழ்க்குக் கவிதையிலே சக்தி போலத்
 தீயினுக்குக் குடிசையிலே ஆசை போலத்
 திருப்பூர்க்கு நெய்யினிலே வாசம் போல
 வாயினுக்குச் சுண்டலெனில் விருப்பம் தானே!
 வாய் நிறையச் சுண்டலினைத் தருவார் இல்லை. 11

கைநிறைய எடுக்கின்றார்; கொடுக்கும் போது
 கச்சிதமாய் நான்கைந்தைக் கிள்ளு கின்றார்
 பைநிறைய இருப்போரும் தர்மம் என்றால்
 பணம்கொடுக்கும் போதுபணம் கிள்ளல் போல!
 தைநிறையும் குளம்போலச் சுண்டல் தந்தேன்
 தமிழ்நிறையும் மனம்கொண்டோர் அள்ளிக்
 கொள்வீர்!
 கைநிறையச் சுண்டலினைத் தந்த எற்குக்
 கைநிறையக் கைதட்டல் தருவீர் நன்றி! 12

இறைவனும் சுண்டலும்

பல்லக்கில் சாமியினைத் தூக்கிச் செல்வர்
 பதமாக என்னைத்தான் வாளி தூக்கும்
 பல்லக்கைத் தோளில்தான் தூக்கு வார்கள்
 பணியாத தலைஉயரே பயணம் செய்வேன்
 பல்லக்கின் முன்னேதீ வட்டி போகும்
 பல்லக்கின் பின்னேநான் சட்டி நிற்பேன்
 பல்லக்கில் இருப்போனே இறைவன்; பக்தர்
 பல்லுக்குள் இருப்போனே நானே அன்றோ! 13

சுண்டலென என்னைத்தான் பலபேர் இன்று
 சூதாட்டக் காய்போல எண்ணிக் கொண்டு
 கிண்டலினைச் செய்கின்றார்; என்றன் வாழ்க்கை
 கிள்ளுவத்தல் போன்றதுதான்; தத்து வங்கள்
 கொண்டவன்நான் என்பதால்தான் கோயில் தோறும்
 குடிதழைத்து வாழ்கின்றேன்; என்னை இங்கே
 உண்டவர்கள் உங்கள்முன் என்றன் கொள்கை
 உரைக்கின்றேன் உறங்காமல் கேட்க வேண்டும் 14

சுண்டல் - உணவு

தண்ணீரில் பலமணிகள் ஊற வைப்பார்
 தணியாத நெருப்பினிலே வேக வைப்பார்
 பன்னீரில் குளிக்கின்ற இறைவனுக்குப்
 படைக்கவென என்னைத்தான் பக்தர் கொண்டார்
 கண்ணீரில் குளிக்கின்ற ஏழை பத்துக்
 காசுக்கும் என்னைத்தான் உணவாய்க் கொண்டான்
 வெந்நீரும் விற்கின்ற விடுதிக் காரன்
 வெஞ்சனமாய் என்னைத்தான் இலையில்
 இட்டான் 15

சென்னை மாநகர்த் தேர்தலும் சுண்டலும்

ஆத்மீகத் துறையில்நான் பிரசாதம் ஆவேன்
 அரசியலாம் துறையில்நான் பிரச்சாரம் ஆவேன்
 சாத்வீக முறையினிலே பல்லாண்டு முன்பு
 சங்கமுள்ள சென்னையிலே காய்கறிகள் விற்போர்
 ஆத்திரமாய் அரசாங்க வரிஎதிர்த்துக் காய்கள்
 ஐந்தாறு நாள்விற்க மறுத்ததனால் ஒட்டல்
 பாத்திரங்கள் சுண்டலினைக் கறியாக்கிப் போடப்
 பதவியினை இழந்திட்டார் சென்னை நகர் மன்றில்! 16

கொண்டைக் கடலை

சுண்டலெனும் குடும்பத்தில் பலபேர்கள் உண்டு
 சுவையுள்ள நிலக்கடலை, பட்டாணி, பச்சை
 மணடுகின்ற மொச்சையுடன் தட்டையெனும் பயறும்
 மாண்புள்ள சுண்டலெனும் பெயர்கொள்ளும்; ஆனால்
 மண்டையெனில் மனிதனது தலையைத்தான் சுட்டும்
 மலரென்றால் தாமரையின் இதழைத்தான் சுட்டும்
 சுண்டலெனில் கொண்டையுள்ள கடலையினைச் சுட்டும்
 சுக்குத்தான் எங்களுக்குப் பகையாகி முட்டும்! 17

இந்நாட்டில் கொண்டையுள்ள எல்லார்க்கும் பெருமை!
 எழுப்புகின்ற சேவலுக்குக் கொண்டையினால்
 பெருமை
 பெண்ணான அனைவர்க்கும் கொண்டையினால் பெருமை
 பிறழாத பஞ்சாங்கம் கொண்டையங்கார் பெருமை!
 கண்ணான ஐயர்க்கும் கொண்டையினால் பெருமை
 கடிகாரம் ஒலியெழுப்பும் கொண்டையினால்
 பெருமை
 சுண்டலிலும் கொண்டையினால் கடலைக்குப் பெருமை!
 சுகம்கெடுக்கும் வாயுவினும் கொண்டைவாயு
 பெருமை! 18

பந்தபாசம் - அவித்தல்

குடும்பத்தில் வைப்பதுதான் பாசமெனச் சொல்வர்
 குவலயத்தில் வைப்பதுதான் பந்தமெனச் சொல்வர்
 உடும்பாகப் பிடிக்கின்ற பந்தபாசம் நீக்க
 உலகத்தின் வழிகாட்டி சுண்டலெனக் கொள்வீர்!
 குடும்பமெனும் கடலையிலே உள்ள இரு விதைகள்
 குவலயத்தில் பந்தபாசம் இரண்டினையும் குறிக்கும்
 அடுப்பிலுள்ள செந்தீயில் அவிவதனால் சுண்டல்
 அன்றுமுதல் பக்குவமாய் இறைவனடி சேரும். 19

பக்தரெலாம் பந்தபாசம் அவிக்கின்ற போது
 பரமனடி சேர்கின்ற பக்குவமே தோன்றும்.
 முக்தரெனும் பட்டினத்தார் எத்தனையோ துறந்தார்
 முன்சுன்ற தாய்ப்பாசம் துறந்ததினை கண்டீர்!
 சித்தரெனும் இளங்கோவும் நாட்டினையே துறந்தார்
 செந்தமிழின் மேல்வைத்த பற்றுதுறந் தாரா?
 மெத்தெனவே அவிந்தசுண்டல் கடலையிலே கடுகு
 மெல்லவந்து சேர்வதுவும் துறவாமை காட்டும்! 20

கடுகோடு மிளகாயும் எண்ணெயிலே சேர்ந்து
 கடலையிலே காட்சிதரும் சுண்டலெனும் பேரில்!
 கடுகுமிள காயெண்ணெய் அத்தனையும் பாசம்
 கதிரான செந்தீயில் அவைவெந்து போகும்
 கடுகாக நம்மிடத்தே உள்ளபல ஆசை
 கனமான தியாகத்தீ தனில்வெந்து போனால்
 கடுகான நாமும்தான் இறைவனடி சேர்வோம்
 காரைக்கால் அம்மைவழி கடவுளையும் காண்போம் 21

கோயிலிலே சுண்டலினை வாங்கிடவே வேண்டும்
 குறையில்லை தவறில்லை கேவலமே இல்லை
 கோயிலுக்குப் பலசேவை செய்திடவும் வேண்டும்
 கொண்டாட்ட நிகழ்ச்சிகளில் பங்குபெற வேண்டும்
 வாயிலுக்கு வந்தோரை வரவேற்க வந்தீர்
 வந்திருந்து கவிமழையில் நனைந்தின்று நின்றீர்.
 நோயினுக்கு மருந்தான கவிதையிலே தோய்ந்து
 நுண்ணறிவால் இறைவணங்கி வாழுங்கள் நன்றி!

20. பொள்ளாச்சி நா. மகாலிங்கம்

பொன்விழா வாழ்த்து (1973)

செல்வத்தில் வாழ்ந்தாலும் சமதர் மத்தைச்
 செயலாற்றத் துடிப்போடு சேவை யாற்றும்
 பொள்ளாச்சி மகாலிங்கம் தமிழ் கத்தில்
 பொற்காலம் படைக்கவெனச் சபதம் பூண்டு
 நில்லாமல் பணியாற்றித் திரிவ தாலே
 நிழலாகப் புகழ்தொடரும் நிலைமை பெற்றான்
 வல்லாங்கு வாழ்கின்ற தலைவ ருக்குள்
 வற்றாத கங்கையிவன் வாழ்க மாதோ!

வெல்லமெனும் தமிழிசைக்குச் சங்கம் கண்ட
 வெற்றிமிகு படைத்தலைவன்! இராம லிங்க
 வள்ளலெனும் பெருமானின் அடிகளின் போற்றி
 வணங்குகிற வள்ளலிவன்! தொழிலைக் காக்கத்
 துள்ளிவரும் வேலாவான்! கல்வி காக்கத்
 தொடர்ந்துவரும் நூலாவான்! தமிழைக் காக்க
 வெள்ளிஎழும் வானாவான்! சமயம் காக்க
 வீரம்எழும் தூணாவான்! நீடு வாழ்க!

அரசியலை விட்டாலும் அரசாங் கத்தார்
 அறிஞனிவன் சேவையினை விட்ட தில்லை
 அரசமரம் தனித்திருந்து வாழ லாகும்
 அதன்நிழலைப் பொதுமக்கள் இழப்ப தில்லை
 அரசாங்கம் திட்டமிடும் குழுவி னுக்குள்
 ஆற்றலுடன் வட்டமிடும் அன்ப னாவான்!
 முரசுதிரப் பொன்விழாவைக் காணு கின்ற
 முழுநிலவே! பொன்மகனே! பொலிந்து வாழ்க!